Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 141. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 26-го ЛИПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 26, 1984 No. 141. VOL. XCI.

На „Вовчій Тропі" відбувся День Пластуна

Іст Четем, Н Й. (О.К.). — На Пластовій оселі „Вовча Тропа" відбувся в днях 21-го і 22-го липня традиційний День Пластуна, в якому пластова молодь відзначує своє таборування та вітає батьків і гостей, що приїздять в тих днях на відвідини.

Тим разом відвідини гостей і батьків були особливо чисельні та в обидвох днях роїлося від людей не лише на оселі, але і в поблизькому містечку, де населення, призвичаєне вже роками до „наїзду" пластунів, прибрало свої крамниці та ресторани привітальними написами „Велком Юкрейненс".

Відкриття Дня Пластуна відбулося при гарній погоді, в суботу, 21-го липня, в присутності голови Крайової Пластової Старшини пл. сен. Євстахії Гойдиш і голови Крайової Булави УПС пл.сен. Вячеслава Вишневського. Вечором того дня відбувся вогник у новацьких таборах і велика ватра у таборі юнаків.

В неділю Служби Божі відслужили капелян української католицької церкви пл. сен. о. крилошанин Богдан Смик і парох української православної церкви о. Пашко.

Опісля відбулася дефіляда усіх таборовиків на великій площі збірок і відповідна пластова програма, якій приглядалися почесні гості, батьки і багато приїжджих пластунів. Комендантною Дня Пластуна була пл. сен. Віра Слободян-Попель, бунчужним ст. пл. Ярослав Сось а писарем ст. пл. Ксеня Зєлик.

Усі чотири табори в цьому році є чисельні та взірцеві. Табір новаків під назвою „Лицарі княжого почоту" має 61 таборовиків і 15 членів проводу та булави із комендантом ст. пл. Олегом Данилюком на чолі. Табір новачок провадить пл. сен. Віра Попель із 23 сестричками і він нараховує 84 учасниці та має назву „Таємниця чарівного лісу". Табір юначок „У мандри все мене кортить" має 94 учасниці під проводом ст. пл. Арети Підвербецької, якій допомагають 13 членів проводу, а табір юнаків провадить ст. пл. Роман Мушка із 20 членами проводу і має 73 учасники та назвав себе „Бомба під тиском".

Працю усіх чотирьох таборів координує пл. сен. Соня Слободян, яка є таборовим референтом Пластової Оселі „Вовча Тропа", а лікарську опіку над таборами має д-р Зеня Черник, якій допомагають дві медсестри, Оксана Бокало і Патриція Копистянська. Кухнею заряджує Надя Чубата. Слід підкреслити, що в тому році всі табори мають постійну духову опіку в особі ст. пл. о. диякона Івана Кащака, який перебуває на терені оселі в часі трьох тижнів таборів.

Останній тиждень таборування, що тепер проходить, стоїть під знаком прогулянок юнацьких таборів. Найстарші юнаки і юначки вирушили на три дні у гори Адірондакс; учасники і учасниці мають дводенну прогулянку на „Апалашіян Трейл", а наймолодші — прихильники також там, але лише на один день.

Після святочного закриття тих чотирьох таборів в суботу, 28-го липня ц.р., розпічнеться спортово-виховний табір Загону „Червоної Калини", який втішається кожного року великою популярністю. Тим разом знову є зголошених біля 100 учасників. Табором вестиме пл. сен. Юрій Струтинський з рядом спортових інструкторів. Цей двотижневий табір закінчить літнє таборування на Оселі „Вовча Тропа".

Появилася наукова праця про Д. Дорошенка

Ню Йорк (ПС УІТ). — Українське Історичне Товариство видало нову працю проф. Любомира Винара „Дмитро Дорошенко 1882-1951".

Це перша обширна студія присвячена вивченню історіографічної і бібліографічної спадщини Д. Дорошенка, провідного українського історика, видатного організатора наукового життя і видатного суспільно-політичного діяча.

Праця складається з таких розділів: 1) Бібліографічна праця і видання, 2) Історіографічні праці Д. Дорошенка, і 3) Вибрана бібліографія праць про історика. Автор докладно аналізує праці Д. Дорошенка присвячені П. Кулішові, М. Костомарову, В. Антоновичу, М. Грушевському, В. Липинському і іншим історикам. Окремо обговорюється питання періодизації і термінології історії України і інші питання пов'язані з історіографічними дослідженнями Д. Дорошенка.

Видання коштує 5 дол., а дохід з цієї публікації автор призначив на розбудову Видавничого фонду М. Грушевського і „Українського Історика". Замовлення враз із грошовими переказами треба висилати на адресу: Ukrainian Historical Association, P.O.Box 312, Kent, Ohio 44240.

А. Онуферко отримав докторат з богословії

Рим. (УПБ). — В суботу, 2-го червня ц.р., студент Колегії Святої Софії і колишній учень Української Папської Малої Семінарії Андрій Тарас Онуферко, уродженець Філядельфії, захистив свою наукову дисертацію „Євангеліярій візантійської Чотиридесятниці". Праця написана в італійській мові і предложена на Папському Урбаніянському університеті. Успішною обороною своєї дисертації А. Онуферко здобув академічний титул доктора богословії.

Модератором кандидата був проф. Тома Федерічі, а реляторами ректор університету о. проф. Петро Кіокетта і о. проф. Любомир Гузар, студит.

О год. 9:30 о. ректор відкрив сесію, а відтак кандидат представив і виложив присутнім зміст і ціль своєї праці. При кінці кандидат в особливий спосіб подякував Блаженнішому Патріярхові Йосифові за благословення і заявив, що для нього це велика честь присвятити свою дисертацію Великому Ісповідникові і першому Патріярхові України. Слідували подяки батькам, настоятелям Колегії св. Софії, монахам, студитам, професорам і персоналові Урбаніянського університету, також і всім присутнім.

Проф. Т. Федерічі зауважив, що, згідно з академічною традицією, мала слідувати наукова диспута, одначе відбудеться мирна зустріч, заявляючи, що праця приносить честь кандидатові й Українській Церкві, бо написана на основі біблійних і літургічних текстів, з критеріями історичної сумлінности, строго науково. З дисертації можна користати як з книжки для духовного збагачення. Пригадавши факт, що кандидат шукав джерел до студії і дослідів в Святій Землі і в Римі, проф. Федерічі відмітив, що ця праця повинна б пригадати всім священослужителям, щоб вони свої проповіді будували на Христовій Благовісті.

Отець ректор Кіокетта назвав предложену дисертацію „науковою перлиною" написану з хистом і оригінальністю. Він годиться, що праця може послужити для духовного питання, але

Закінчення на 5.

ВЖЕ ПРОДАЮТЬСЯ КВИТКИ НА КОНЦЕРТ У ВАШІНҐТОНІ

Ню Йорк. — Крайовий Комітет всегромадського протесту проти російщення України — у 20-річчя побудови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні, який організує демонстрацію проти російщення України і концерт у честь української культури у Вашінґтоні у неділю, 16-го вересня ц.р., повідомляє українську громаду про можливість набуття квитків на концерт.

Квитки у цінах: 30 дол. — льожі, 25 дол. — партер, 17.50 і 15 дол. — балькони, і 5 дол. — стоячі можна набувати листовно у канцелярії Комітету, пишучи на адресу: Scevchenko Monument Anniversary Committee, 63 Fourth Ave., New York, N. Y. 10003.

Квитки можна також замовляти телефонічно в годинах від 10-ої рано до 12-ої полудня кожного дня крім суботи і неділі під числом: (212) 254-5130.

Чеки за квитки треба висилати на: Schevchenko Monument Committee.

Демонстрація почнеться о год. 10-ій рано біля пам'ятника Шевченка при вулиці „П" між 22-ою і 23-ою вулицями, а концерт о год. 3-ій по полудні у Кеннеді Сентр.

Для вигоди тих осіб, які плянують бути у Вашінгтоні вже в суботу, 15-го вересня кімнати на нічліг можна замовляти у готелі листовно або телефонічно: Twin Briges Marriott Hotel, P.O. Box 24240, Washington, D. C., 20024; tel.: (202) 628-4200.

Відбувся З'їзд СУОА

Сідней, Австралія. — Тут відбувся 17-ий З'їзд Делегатів Союзу Українських Організацій Австралії в днях 16-17-го червня 1984 року.

В З'їзді взяли участь 64 делеґати — 34 від українських громад і 30 від організацій, — які репрезентували 68 умандатованих голосів, почесні члени СУОА і гості.

Усі наради З'їзду, включно з обідами і вечерями, відбувалися в приміщеннях Народного Дому Української Громади Сіднею. Господарем З'їзду був голова Об'єднання Українських Громад НПВ М. Свідерський.

В програмі З'їзду були три добре опрацьовані доповіді: уступаючого голови інж. Ю. Денисенка, заступника і референта зовнішніх зв'язків мґра Ю. Менцінського та референта молоді М. Ткачука.

З'їзд одноголосно обрав на наступну каденцію головою Управи Михайла Моравського та всіх членів керівних органів СУОА з листи, предложеної Виборчій комісії Українською Громадою Вікторії. Новим осідком СУОА став тепер Мельборн.

До складу Управи СУОА увійшов у уступивший голова — інж. Ю. Денисенко, як один із заступників голови.

Пленум Центрального Комітету УРДП мав наради

Торонто (УРДП). — Напередодні відкриття 9-ої Сесії Української Національної Ради у п'ятницю, 13 го липня ц.р., тут відбувся Пленум Центрального Комітету УРДП з участю членів керівних органів і активу. На підставі остаточних підсумків кореспонденційного голосування, що про них звітував представник Номінаційно-виборчої Комісії І. Чавро (Великобританія), та відкритим голосуванням присутніх Пленум обрав Миколу Степаненка головою ЦК УРДП.

Після привітання присутніх і вшанування померлих друзів та затвердження порядку денного звітував головний секретар Володимир Біляїв. На закінчення свого звіту він відчитав заяву про „резиґнацію із становища головного секретаря з причин особистого і надзвичайного характеру". Пленум прийняв цю резиґнацію й висловив щиру подяку за пророблену працю. Далі на його ж прохання і пропозицію Пленум передав ці обов'язки М. Степаненкові.

З черги представники й секретарі крайових комітетів (ред. В. Онуфрієнко — Австралія, І. Чавро — Великобританія, О. Скаба — континентальна Европа, І. Карнаух — Канада, Ф. Федоренко й В. Біляїв — ЗСА) поінформували про діяльність крайових організацій.

Обговоривши звіти й інформації та ситуацію напередодні 9-ої Сесії Української Національної Ради, Пленум обрав трьох членів і трьох їхніх заступників, що складають Фракцію УРДП в УНРаді під керівництвом М. Степаненка.

Найбільше уваги було присвячено справам Державного Центру й політичного та громадського життя української спільноти, проблемам порозуміння, координації й згуртування самостійницьких сил в одному осередку державно-політичної дії та ефективної допомоги поневоленому народові в Україні, дальшої активізації членства й скріпленню організаційної системи, зокрема ідейно співзвучних товариств і установ, а також можливостям узгіднення й перепровадження важливіших акцій обома частинами УРДП.

Через занедбання справи консолідації чи координації самостійницьких політичних сил та брак терпеливих і тривалих переговорів з можливими партнерами, через порушення атмосфери узгіднень і домовлень між діячами ДЦ УНР при вирішенні засадничих справ Пленум постановив не брати участи в керівних органах Державного Центру.

В. Падох загинула у нещасливому випадку

Ст. Пітерсбург, Фла. — Тут у вівторок, 24-го липня ц.р., згинула у нещасливому випадку Володимира Падох, відома учителька, пластова сеніорка, активна у громадському житті, сестра д-ра Ярослава Падоха.

Покійна жила донедавна в Ню Йорку, де була активним членом Пластової Станиці та Товариства Стрийщини, і в тому році переїхала на постійно на Фльориду до місцевости Ст. Пітерсбург.

Її вдарив переїжджаючий автомобіль, коли вона сиділа на лавочці на автобусовому перестанку. Подія була так несподівана та трагічна, що про неї подавали місцеві телевізійні станції.

Тіло Покійної буде перевезене до Ню Йорку. Панахида має відбутися в п'ятницю, а похорон в суботу з церкви св. Юра при 7-ій вулиці на український православний цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

ХОЧА СССР І ЙОГО сателіти, за винятком Румунії, не беруть участи в літніх Олімпійських Ігрищах, щонайменше 53 судді з СССР входять в склад суддейської екіпи. Є теж судді з країн-сателітів СССР. Американські тренери стараються не допустити їх до змагань, в яких беруть участь атлети ЗСА.

Х. ДУАРТЕ ЗУСТРІВСЯ З ПРЕЗИДЕНТОМ

Президент Х. Дуарте (зліва) в Білому Домі з президентом Р. Регеном.

Вашінгтон. — Президент Ель Сальвадору Хозе Наполеон Дуарте зустрівся у понеділок, 23-го липня, з президентом Роналдом Регеном і представниками Демократичної партії в Палаті Репрезентантів — Джімом Райтом, головою демократичної більшости в Палаті, Джеймі Виттеном, головою комісії фондів, і Кларенсом Лонгом, головою підкомісії асиґнації фондів для закордонної допомоги.

Закінчивши півгодинну нараду з президентом Р. Регеном в Білому Домі, Х. Дуарте заявив, що президент Реген дивиться на справу допомоги Ель Сальвадорові позитивно. Після одногодинної наради демократичних лідерів Палати з Хозе Дуарте, Дж. Райт заявив, що вони готові допомогти сальвадорському урядові і сприяти демократичним реформам в цьому обширі, та що було б „несправедливо, якби Конгрес відмовив допомогу для Ель Сальвадору після заохочування цієї країни до демократичних реформ. З цією думкою погодилися і два інші учасники наради.

Коротке перебування Х. Дуарте в ЗСА, друге від часу виборів його на президента в травні співпало з поновними інтенсивними заходами президента Р. Регена добитися схвалення Конгресом додаткової допомоги як економічної, так і мілітарної для Центральної Америки, що включає: 117 мільйонів військової допомоги і 134 мільйона допомоги економічної для Ель Сальвадору та 21 мільйон допомоги для нікараґуанських повстанців.

Речники Білого Дому заявили, що під час нарад президент Ель Сальвадору поінформував Адміністрацію про перебіг його недавніх нарад з провідниками европейських країн, як також про внутрішню ситуацію в Ель Сальвадорі.

Допомогу Ель Сальвадорові запропонували теж президенти Колюмбії, Мехіко, Панами, Венесуелі, які намагаються знайти мирну розв'язку конфлікту в Центральній Америці, що має негативний вплив і створює небезпеку також і для них.

Проте, Х. Дуарте заявив, що він не готовий переговорювати з лівими повстанцями, поки він не забезпечить „атмосферу демократії" в своїй країні. Але він висловив готовість переговорювати із сандіністським урядом Нікараґуа, якщо цей останній припинить суб версійні дії комуністичних повстанців в Сальвадорі.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО РОКУ американська Академія мистецтв і письменства дала річну нагороду за найкращу повість авторові Денні Сантіяґо за його повість з життя мехіканько-американської родини. Але автор досі не відібрав грошової нагороди і тепер підозрівають, що книжку написав Деніел Джеймс, який є чистокровний американець, а прізвище Д. Сантіяго, як автора книжки, як і ціла історія є видумані. Д. Джеймс є все ще на „чорній листі", бо в 1951 році доказано, що він є членом Комуністичної партії.

ДОСЛІДИ КОМІСІЇ Палати Репрезентантів ствердили, що готовість американського війська до збройного конфлікту зменшилася помітно і що так як є сьогодні американська армія не могла б встоятися нападові совєтських військ чи іншої збройної сили. Ці закиди опрокинув секретар оборони Каспар Вайнберґер та інші речники Пентаґону.

ЧЛЕНИ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ партії роздумують тепер над тим, в який спосіб зробити свою недалеку Конвенцію більше сенсаційною, що не є легко, бо президент Роналд Реґен є вперше від 1956 року кандидатом, який не має у своїй партії опозиції.

ПЕРШЕ ОПИТУВАННЯ публіки після Конвенції Демократичної партії, показало, що число симпатиків Роналда Реґена і Волтера Мондейла зрівнялося. Це однак не є дивним після того, як В. Мондейл покликав на свою заступницю Джералдін Ферраро і викликав тим великі симпатії серед жінок навіть республіканських прихильниць.

ДОСЛІДИ АМЕРИКАНСЬКИХ лікарів показують, що діти жінок, які в часі тяжі їли рибу з озера Мишиґен, яке було затруєне хемікаліями ПСБ, мають затривожуючі здоровні проблеми. На підставі студії опублікованих тепер у медичному журналі діти тих жінок родяться менші з меншими головами та часто реагують ненормально, незбалянсовано і розвиваються повільно.

СИЛЬНИЙ МОРОЗ, що навістив Фльориду в грудні, відіб'ється тепер дуже від'ємно на зборі цитрин, помаранч і інших овочів, і це не лише в тому році, але в наступних п'ятьох роках.

У ПОНЕДІЛОК, 23-го липня, в Квінсі, Н. Й., зударились два поїзди компанії Амтрек, при чому одна особа була вбита, а біля 175 поранені. Поїзди зударились з невідомих досі причин на лінії Ню Йорк-Бостон. Щастям було, що вони їхали швидкістю тільки 10 миль на годину, хоч прийнята швидкість тих поїздів в цьому місці — 40 миль на годину. Надзвичайно добре справились пожежна сторожа, поліція і медики, так що до кількох годин всіх поранених доставлено до поблизьких шпиталів.

ПРЕЗИДЕНТ НЕ ДУМАЄ ЗБІЛЬШУВАТИ ПОДАТКІВ

Вашінгтон. — У своїй черговій пресовій конференції, що відбулася у вівторок, 24-го липня ц.р., о год. 8-ій вечора, президент Роналд Реген дав безпосередню і різку відповідь у справі податків кандидатові Демократичної партії В. Мондейлові. Р. Реген заявив, що він не має в пляні в ніякому випадку підвищувати податки в наступному році, не зважаючи на те, що В. Мондейл у своїй передвиборчій кампанії часто порушував справу підвищення податків після виборів і сам уважає, що це конечне. Також Президент уважає, що треба буде піднести оплати соціяльного забезпечення з уваги на підвищення коштів щоденного життя навіть в такому випадку, якщо ціни не піднесуться в наступному році більше, як на 3 відсотки.

Відповідаючи на запити журналістів, Р. Реген на цій своїй 26-ій пресовій конференції, що її передавали також по радіо і телевізії зупинився в першу чергу на питаннях внутрішньої політики, зокрема тому, що в цій ділянці атакують його тепер кандидати Демократичної партії. Він спокійно реагував також на атаку Джералдін Ферраро, кандидатки на заступника президента з демократичного табору; на тему його релігійности і на питання журналістів, що він про це думає, Президент відповів, що „наставляє другу половину обличчя". Свою конференцію Р. Реген розпочав атакою на Демократичну партію стверджуючи, що демократи зумисне задержують в Сенаті схвалення шість законів дуже потрібних, між якими є закон проти злочинів, зменшення податків для батьків, що платять шкільні оплати в парохіяльних школах, та дозвіл вживати шкільні залі після зайнять на релігійне навчання. Він також заатакував закиди Демократичної партії, що його Уряд фаворизує багатих. При цьому він сказав, що в демократичному таборі є багато осіб, які готові негайно заплатити 100,000 долярів за привілей зробити собі знимку з В. Мондейлом або Дж. Ферраро. Він ствердив також, що більшість датків на Республіканську парті виносить нижче 100 долярів, а датки для демократів є куди вищі.

Президент теж з притиском підкреслив, що його зменшення податків у 1981 році саме причинилося до поправи фінансового стану країни.

Вкінці Президент заявив, що він не має зовсім пляну відкликати іменування Анни М. Барфорд предсідником Дорадчої комісії для справ охорони довкілля, не дивлячись на це, що Сенат такого бажає.

Відносно запитів про іменування Дж. Ферраро кандидаткою на віцепрезидента Р. Реген відповів, що поставлення жінки на такому пості вже давно було потрібне, але він і в дальньому вважає, що жінки можуть мати усі пости в політичному житті, якщо вони мають до того відповідні дані. На думку Президента вибір Дж. Ферраро був лише коньюнктуральний, а не з уваги на її здібності.

Валовий продукт ЗСА далі зростає

Вашінгтон. — Валовий національний продукт ЗСА продовжує свій зріст, а інфляція зменшується, — інформує Департамент торгівлі, що його очолює Малколм Болдридж.

У другому кварталі, згідно зі статистичними даними, валовий продукт ЗСА зростав на 7,5 відсотка у річному відношенні, у порівнянні з 10,1 відсотка у першому кварталі. Такий високий ріст — 10,1 відсотка — породив був побоювання серед економістів і фінансистів, що економіка „спалиться" у тому процесі і викличе інфляцію та ріст відсоткової стопи від позичок.

Але, згідно з даними, ціни на продукти зросли тільки на 3,2 відсотка у річному відношенні, тобто на 1,2 відсотка менше, як у першому кварталі.

Секретар Болдридж, коментуючи статистичні дані, висловив задоволення з теперішнього стану, але зауважив, що Адміністрація все ще незадоволена відносно високими відсотками від позичок на мортґеджі, що у свою чергу сповільнює зріст будівельної промисловості.

Речники Демократичної партії ствердили, що стан економіки ЗСА сприяє перевиборові президента Роналда Регена і що демократичний кандидат Волтер Мондейл все ще шукає за „економічною зброєю" проти Регена. Останні статистичні дані не сприяють Мондейлові, — твердять ці речники.

У СВІТІ

УРЯД СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ повідомив у понеділок, 23-го липня, що він запропонував американському урядові видати спільну заяву в справі переговорів про міжпростірну зброю, щоб продемонструвати свою готовість для поважних переговорів в цій справі. Речник Білого Дому заявив, що Уряд Роналда Регена задоволений тим, що Москва прийняла, як він висловився американську версію переговорів, і що зміст такої спільної заяви знаходиться в процесі узгіднення. Проте, він додав, що совєтське формулювання цієї заяви не цілком сприйнятливе для Вашінгтону.

ІЗ 93 ВІДСОТКІВ підрахованих голосів виборців у Ізраїлі до 24-го липня ц.р. виявилося, що Партія Праці на чолі з Шімоном Перезом придбала дещо більше голосів у виборах до парляменту ніж партія Лікуд, що її очолює прем'єр-міністер Іцак Шамір. Обидві ці партії згубили місця в користь малих лівих і консервативних напрямків партій, що, як виглядає, матимуть великий вплив на формування наступного ізраїльського кабінету.

ЧОТИРИ ПЕКІНСЬКІ ЧАСОПИСИ в Китаї ведуть кампанію за реставрування так званої Великої стіни, головним чином частини її Балалін, 50 миль на північ від Пекіну, місця, що його найчастіше відвідують туристи. Будування цієї стіни почалося приблизно 2,500 років з використанням праці рабів. Стіна ця, довжиною понад 1,500 миль, пересікає цілу країну, і будування її закінчено в 214 році перед Христом. До речі, американські астронавти звітували, що Велика стіна — це єдиний, зроблений людськими руками об'єкт, який можна бачити з Місяця.

НОВИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Канади Джан Н. Тирнер попав під гостру критику жіночих груп за те, мовляв, що він поплескав по спині двох жінок. Сталося це минулого четверга, під час кампанії для загальних виборів 4-го вересня ц.р., коли Тирнер поплескав по спині заступницю голови його квебекської передвиборчої кампанії Лізу Трамблей, яка зареагувала на це досить добродушно. Інша ж жінка, голова Ліберальної партії, Іона Кампаньола на таке ж поплескання відповіла тим, що поплескала у відповідь Дж. Тирнера. Відбувалося це під час телевізійної передачі. Гостріше зареагували різні жіночі групи. В телеграмі до прем'єр-міністра одна з груп вимагала, щоб Тирнер публічно вибачився за поплескання по спині жінок.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Корисна праця

Не один раз пишемо і хвилюємося тим, що в нашій українській спільноті ми більше готові на крилаті слова, як корисні діла. От хоча б, коли слідкуємо за резолюціями різних з'їздів, зібрань, конвенцій, то завважуємо скільки у них буває голословія, а як мало конкретних проєктів і завдань. А однак, це не — правило і не можна генералізувати, що такий стан існує в кожній ділянці нашого суспільного життя.

Є цілий ряд акцій, що проходять, здавалося б, непомітно і без широкого розголосу чи реклями, а вони гідні особливого відмічення і похвали. Це ті діла, що залишаються незатерті, незнищимі, що стають нашою найкращою візитівкою перед чужими і найкращим доказом сили української групи у вільному світі.

Одним із таких діл, які хочеться відмітити, є архів фотографій з життя українських громад в Америці, що виставлений тепер як останній із починів Українського Музею в Ню Йорку. Ця історія української іміґрації в ЗСА в світлинах — це величезний архіварний матеріял, якого — в міру потреби — можна буде черпати, на якому можуть молоді покоління вчитися про вклад нашої громади у життя цієї країни, яка стала їм другою батьківщиною. У сотнях світлин, що їх відповідно поділено і упорядковано, можна найти віддзеркалення життя кількох поколінь українців, починаючи від пенсилванських вуглекопів із кінця минулого сторіччя, до збірної великої маніфестації у 50-річчя Великого голоду в Україні, що відбулася минулого року у Вашінґтоні. Там, і докази розцвіту культурного життя американських українців, знову від перших хорів ще із 1890 року до вистав Театру-Студії у Ню Йорку під керівництвом наших артистів з України.

Муравлина праця зібрати і упорядкувати цю збірку світлин та документів — це збірне зусилля молодих фахових сил Українського Музею, які не стоять на видних місцях у нашій громаді, але які розуміють важливість документації історії нашого народу і конечність її забезпечити для майбутнього. Однак їхня праця не дала б успіху, якщо б цьому не допомогло зрозуміння нашої громади, що так живо відгукнулася, пересилаючи до збірки свої цінні родинні знимки та інші пам'ятки потрібні для утривалення цього відтинка історії нашого народу.

У травні ц.р. виставку святочно відкрито при співучасті численних глядачів а в тому американських українців третього покоління, які може найбільше причинилися своїми дарами, щоб поповнити збірку. В пресі появилися звідомлення, поміщено декілька світлин. Тепер готовий вже до випуску великий каталог із статтею д-ра Мирона Куропася про історію української іміґрації в Америці і збереження культурної спадщини. Але все це лише спокійне ствердження фактів, без патетичних слів, закликів чи звернень.

А тим часом завершення цього діла — це велике досягнення для нашої спільноти, яке вимагає того, щоб ціла громада про нього знала, ним гордилася і віддала належне признання тим, які його завершили.

НАШ ДЕНЬ У ВАШІНҐТОНІ

(Інтерв'ю редакції „Свободи" з Юрієм Повстенком, організатором концерту в Мистецькому центрі ім. Кеннеді у Вашінґтоні 16-го вересня 1984 року).

ПИТАННЯ: Скажіть, чому і під яким гаслом влаштовується концерт і які наслідки ви сподіваєтеся ним досягнути?

ВІДПОВІДЬ: Як вже відомо з преси, Крайовий Громадський Комітет Всегромадського Протесту проти російщення України у 20-річчя побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні був створений для того, про що ясно говорить його назва, — щоб масово запротестувати проти вбивчої русифікації України, сказати світові про нищення культури її народу, про його віками плянований росіянами геноцид, про наші розстріляні Церкви і про нашу боротьбу за саме існування в цьому світі. Одночасно, як представники великої і культурної нації, ми мусимо гідно відзначити 20-ти річний ювілей побудови пам'ятника нашому Пророкові, великому Тарасові в столиці вільного світу. Концерт, який відбуватиметься під гаслом „Музичний трибут українській культурі" є невідємною ланкою нашої суцільної політичної акції у Вашінґтоні 16-го вересня, її завершенням. Ми хочемо ним показати впливовому американському слухачеві високу, вікову культуру нашого народу, яку окупант України хоче знищити. Звичайно, ми намагатимемося зробити все можливе, щоб цей концерт був на якнайвищому рівні, щоб не тільки отримати за показ нашої культури високі оцінки столичної преси, але і щоб дати велике почуття гордости всім за невмирущу культуру нашого великого народу.

П.: Тому, що про концерт покищо мало було сказано в пресі, ходять настирливі чутки в діяспорі, що він буде повторенням минулорічного концерту-меморіялу, який ви влаштовували 2-го жовтня 1983 року, і тому, мовляв, наші люди масово не прийдуть до Вашінгтону 16-го вересня. Що ви можете сказати на цю тему?

В.: Так, я чув про такі чутки. Їх розповсюджують, якщо можливо так сказати, деякі з наших „професійних песимістів", які, до речі, перші замовляють квитки на концерт. І потім буквально літають у хмарах радости і гордости, що вони були на ньому присутні. Ясно, що це неправда. В першу чергу тому, що ми є зобов'язані поширити, якщо можливо так висловитись, діяпазон виконуваних в столиці нашої країни творів української музики. Отже, цей концерт 16-го вересня, як і минулого року, матиме більшість прем'єрних творів не тільки у Вашінґтоні, але і у ЗСА, деякі можливо будуть світовими прем'єрами з другого боку, хоч це і не відноситься до вашого питання: концерт 2-го жовтня 83 р., не дивлячись на страшну втому більшости присутніх, викликав п'ять стоячих овацій, нечуване для Вашінґтону, і викликав прекрасні рецензії усіх столичних газет і журналів. У нормальних умовах такий концерт треба було б повторити в інших містах ЗСА. Але тому, що ми не живемо в нормальних умовах (нам треба їх вибороти, створити), цей новий концерт матиме зовсім нову програму. Звичайно, за винятком державних славнів ЗСА і України.

П.: Хто, які ансамблі, оркестри, хори і солісти будуть виконавцями цього концерту 16-го вересня?

В.: У концерті братимуть участь славнозвісні солісти Рената Бабак, Андрій Добрянський, відомий хор „Думка" під керівництвом динамічного і дуже професійного диригента Семена Комірного та повна симфонічна оркестра Файрфаксу, 116 інструментів, під керівництвом дуже талановитого, вже добре відомого нам диригента Вілляма Гадсона, великого знавця і виконавця української музики і великого приятеля українців в обох — політичному і культурному розумінні.

П.: Вибачте за можливо нескромне питання. Але я певен, дехто з наших читачів запитається: чому в концерті цього року беруть участь ті самі сили, що і минулого року?

В.: Тут можна дуже просто відповісти. Нам треба колективу уже добре зарекордованих чемпіонів. Їхня наполеглива, завзята праця, тренаж — по вашому, гармонія, довгі репетиції, безконечне удосконалення вже осягнутого. До максимуму їхнього потенціялу. Крім всього, саме ці виконавці, особливо Бабак, вже не раз пробили товстий лід преси столиці своїм мистецтвом. Також, з огляду на створення Крайового Комітету з великим запізненням, а часу у нас, як ви самі бачите, залишилося мало, зараз не час на експерименти і дебюти. Крім всього, у всьому концерті від початку до кінця братиме участь симфонічна оркестра — без неї нічиїх виступів не буде. Отже справа пов'язана також і оркеструванням творів, багатьма репетиціями з оркестрою і тому вся продукція концерту мусить бути дуже компактна.

П.: Минулого року, 2-го жовтня, у Вашінгтоні було, за звітами різної преси від 8,000 до 20,000 українців. Скільки людей було, на вашу думку, у Вашінгтоні, і скільки людей за браком квитків не попали на концерт до Кеннеді Центру?

В.: Добре питання. Я думаю, що у Вашінгтоні було тоді 12-15,000 наших людей. Щонайменше 1,500 не попали на концерт за браком квитків — заля була переповнена. Тому цього року я рекомендую всім бажаючим замовляти квитки далеко заздалегідь, плянувати автобуси зі своїх міст також заздалегідь. І нехай ми цим разом дійсно матимемо 20,000 наших людей у Вашінгтоні, 30 і 40, навіть 50,000. В кількості — сила. Нехай ми масово станемо в обороні нашої матері України і її народу та його невмирущої культури. Нехай ми покажемо наш великий, міцно затиснений політичний кулак, одного народу, однієї культури і однієї нашої мети — створення соборної демократичної української держави. На таку акцію вже давно чекає наша Україна.

П.: Останнє питання до вас, пане Повстенку, — ми певні, що цим цікавитимуться наші читачі: до якої партії чи середовища ви належите і кого ви репрезентуєте?

В.: Нікого я не репрезентую і ні до якої партії чи середовища не належу. У мене є одна „партія" — українська справа. І я працюватиму зі всіма, хто працює у цьому напрямку. Я є член Екзекутиви УАКР від культурних справ. Яке є моє „становище" чи „позиція" у Крайовому Комітеті Всегромадського Протесту проти росіщення України — я не знаю і ніколи цим не цікавився. Я працюю з комітетом і для Комітету, я хочу, щоб політична присутність українців ЗСА була добре зафіксована у Вашінгтоні і я є вдячний матері-фортуні, що вона дала мені можливість бути маленьким ґвинтиком у великій і складній машині нашої боротьби за наше існування. Я хочу виконати мої завдання до максимуму моїх талантів і можливостей — ніяких інших амбіцій я не маю.

Богдан Остап'юк

Збережім спадщину та світлу пам'ять УСС-ів

У моїй статті: „Напередодні золотого ювілею УС С-ів" („Свобода" ч. 191 з 8-го жовтня 1963) подав я деякі пропозиції у справі зібрання та збереження цінних пам'яток наших славних УСС-ів. Як відомо, всі пам'ятки наших військових формацій та архіви зберігали ми спершу у Львові, та в інших містах, а згодом перевезли їх до Праги, де в 1925 році основано музей Визвольної Борби України. На жаль, будинок цього Музею був частинно знищений воєнними діями в 1945 році. Частину музею перенесли чехи до свого музею, а решту загарбали большевики, і все це пропало. Тому нашим обов'язком на нових місцях поселення у вільному світі, є зібрати та зберегти, зокрема цінні пам'ятки УСС-ів у військовому архіві ОБВУА чи в іншому музеї для сучасних і майбутніх поколінь. Я повторюю деякі точки з тієї давної статті, які ще не втратили своєї вартости.

У першу чергу нам треба зберегти такі цінні місячники як „Літопис Червоної Калини", „Шляхи", календарі „Червоної Калини", видання „Союзу Визволення України" у Відні, стрілецькі співаники, включно із „Сурмою" (Хоч д-р Ігор Соневицький видав в 1977 році повний збірник пісень Романа Купчинського, але пісні Гайворонського, Льоня Лепкого та інших залишилися у „Сурмі". (До цієї спадщини належать також цінні картини наших стрілецьких малярів: Івана Іванця, Юліяна Буцманюка, Осипа Куриласа, карикатуриста О. Сорохтея, баталіста В. Перфецького та інших. Здоровий стрілецький гу-

(Продовження на ст. 6)

Іванна Савицька

Віч-на-віч із торнадо

Ось тут, перед вами біле, широке простирадло (гейби екран), на якому побачите кількадесят картин, що будуть рухатись, оживати, й щезати. Замість озвучення — слухайте розповідь очевидця, що є часткою людського життя, якому химерна доля не щадила „життєвого торнадо".

Очевидець розказує:

— Починаємо із стейту Арканзо, куди еміграційна хвиля кинула мене молодого поставити на сильні ноги запущену, загибаючу ферму. Даремні сподівання! Ось тут два віслючки тягнуть малий плужок, а я, спершись на нього, волічуся за плугом, що танцює якісь викрутаси на лісовому узбіччі. Тут мають згодом вродитись зелені, смачні огірочки. Чи не фільмова фантазія?

Орач з мене непутній, нікудишній. Віслючки розумненькі, раз-у-раз пристають спочивати, а погонич із ними.

Під лісом — ніже душі. На просторій луці пасеться шістдесятка корів, і чорний собачка з ними. Фармерська хата із самітним, хворим господарем — трохи далеко, а моя „халабуда", яку звуть курником — ще далі. У мене ні радіо, ні телевізора в хаті, газети приходять рідко. Свічу нафтовою лямпою. Ментальність мого господаря на запущеній фермі, відбитій зовсім від світу, дедалі зливається з ментальністю моїх віслючків. Я бунтуюся, я сную плян рятунку з тієї страшної пастки...

І нагло, перша зустріч з торнадо!

Жарке полудне в Арканзо. Сутеніє, і дикий вітер всуміш із зливним дощем віщують лихо. Корівки інстинктовно збиваються біля дерев (рогами одні до одних). Вітер змагається, лютиться, сердиться, котить посохлі гильця. Сичать скажено гадюки, кидаючись стрілами в опорожнілі криївки. Мої віслючки дрижать, хочуть тікати, і я дарую їм волю, а сам ніби біжу — борикаючись з вітрами й зі страшною потворою, що заступила півнеба і сипле гарячим дощем.

Я падаю у розкопаний рів, лежу ув воді, а бій за моє життя проходить десь там горою, безпощадний, жорстокий бій. Сиплеться - труситься глина, летить каміння, а чорні хмари схожі на олив'яну перину обгортають мене цілого, наче якийсь давун.

А потім тиша, — і я, ледве живий шкандибаю — волічуся додому. І тут жахлива картина. Торнадо понесло кудись мій курник халабуду і забрало весь мій маєток — діпівський, дерев'яний куферок.

* * *

Америка — країна неймовірних можливостей. Три роки пізніше, драпаючися по різних „драбинах" я вже сидів за письмовим столом, у білому комірці, у краватці, озброєний „по зуби" в писальні й рахункові машинки. Компюторів тоді ще не було. Стільки грошей нараз у цифрах, банкнотах і чеках я навіть у снах не бачив. Тисяча робітників тієї електричної фірми чекала кожної п'ятниці на мою течку, з якої, мов св. Миколай, я роздавав подарунки. Гроші, гроші, й гроші від восьмої рано до четвертої по полудні, а на сторожі отих мільйонів стояла совість українського еміґранта якому вірили. Що за прекрасне почуття! Сьогодні о другій по полудні несу п'ять чеків, (п'ять кругленьких мільйонів) до нашого компанійного банку. Трохи хмариться, тож беру парасолю.

Між другою а третьою розгулялась шалена буря, гейби торнадо. Вулиці потопали в калюжах, погасли в місті світла. Електричні стовпи коливалися, все живе тікало чимдуж до сховищ. Моя парасоля чорною птахою піднялася зразу на крилах і щезла в піднебесних просторах, чорних, мов ніч.

Я добився до банку глухого й німого, ховаючи під сорочкою мільйоновий маєток, якого банк не прийняв. Телефони не діяли, комунікація завмерла де-не-де світились свічки.

Добившись навпомацки додому, прийшлося сушити зовсім промоклі мільйони.

Цієї ночі я спав, наче камінь, і навіть не снилися гроші, та вже чергового дня о 9-ій годині ранку банк забрав мій маєток.

Яке прекрасне почуття позбутись чужих мільйонів.

* * *

І ось, недавно я зустрівся з торнадо знову. Ясна, весняна днина не віщувала грози, та під вечір схопився вихор, наганяв сафірові хмари, колисав нашими соснами, що схилялись низько додолу, як колись схилялась у Селиськах „молода", і просила гостей на весілля.

Світ почорнів, закосичився блискавицями, тарахкотіли громи, полилась з неба вода і я побачив величезного птаха, птаха-ґіганта, що піднявся на крилах, і помчав у слід за стихією. Попадали старі дерева, крихкі паркани, огорожі, повилітали шиби, поломились ґірлянди рож і щойно вранці я побачив, що птах-ґігант — це був привид, ні загадка, ні фантазія із фільму Діснi, — а дах із нашого гаража.

Гадаю, що цього досить. Доки ж бо можна сидіти на одному сеансі?

Іван Я. Хамуляк

ФЕСТИВАЛІ, ФЕСТИВАЛІ...

Зимою й осінню зустрічаються наші люди на різних конвенціях, нарадах, зборах. Ведуть там гарячі дискусії, часом посперечаються поміж собою так далеко, що розходяться іншими шляхами, то знову створять атмосферу компромісів, співпраці і взаємопрощення різних „гріхів". Таких зустрічей наша пам'ять знає чимало, навіть із останніх кількох років.

Літні місяці пригашують між нами гарячу атмосферу і ми зустрічаємося на різних фестивалях, пікніках. Тут вступ є вільний для кожного з нас, якщо очевидно купимо потрібні квитки. Є тут різні танцювальні, співочі, спортові ансамблі. Часом закрадеться якась і політична програма, але в основному переживаємо тут в більшій або меншій мірі різні емоції, хвилини приємностей із виступів згаданих ансамблів, іноді вони є часом такі сильні, такі незабутні, що спомин про них залишається навіть на довший час, доки ті враження не закриє нова, ще більше сильна імпреза... сильніше переживання на новому фестивалі. Саме про ті фестивалі хочемо дещо тут сказати.

Звичайно, зустрічаєте тут різні групи наших людей різного віку, які розмовляють, дискутують, жартують, різно розважаються. В одній групі чуєте мову лемків, у другій – полтавців, чи дніпропетровців, іншу ще творять ті, які не можуть вимовити твердого „л", й уживають м'яке „ль" — то це очевидно уродженці Буковини чи Ужгороду, чи їхніх околиць... Ідете далі і чуєте англійську мову, преплітувану різними українськими словами, і ви знаєте, що це наші люди, народжені вже тут, в Америці, чи евентуально в Канаді. Всі вони прислуховуються до поодиноких виступів різних ансамблів, які є з Чикаґо, Ню Йорку, Філядельфії чи може з Торонто, Монтреалю, Вінніпеґу і т.п. У репертуарі їх пісень, танців, чи різних скечів є і „Гопак", „Козачок", різні марічки, іванки, одним словом з усіх частин великої української землі. Зібрані, байдуже якою мовою розмовляють, жваво слідкують за виконанням програм, жваво реаґують на поодинокі точки, оплескують виконавців, байдуже, чи вони з Чикаґо, Ню Йорку, Монтреалю, Торонто, Вінніпеґу, це не важливе, це ж наші люди. Щось невидиме, неназване, підказує нам, що це все наші люди, наша культура, наші скарби, нагромаджені нашими людьми понад тисячу років,.. нашого національного буття. Ті тисячі наших людей, що те бачать і чують, переживають глибоко моменти радости, приємности, віри в нас самих, віри в народ, з якого ми усі вийшли і далі хочемо до нього належати. Ми іноді самі несвідомі, яку колосальну силу мають ті всі чинники на формування нашої духової приналежности до нашої Русі-України.

У „посвяченні" до цього українського фестивалю є ще один фестиваль, в програмі якого є теж подібні пісні. Співають „Коломийки", як теж карпатські пісні, але формально – це пікнік -фестиваль, що його влаштовують наші карпато-русини. Мимохіть насувається думка, чому ж би нам не попросити їхніх ансамблів на українські фестивалі, а тоді можуть карпато-русини попросити на свої виступи українські ансамблі: одним словом ми можемо робити окремі фестивалі, але водночас ми повинні спільно поділяти свої мистецькі досягнення, любуватися талантами наших людей, не дивлячись на це, що одні називаються русини, а інші — українці.

Автор цих рядків, намагаючись довести до зближення цих двох громад, запропонував між іншим, зреалізування таких спільних виступів на фестивалях, і в основному ніхто такої ідеї. і

(Продовження на ст. 6)

Проф. Петро Потічний

ЗУСТРІЧ ІЗ ШЕВЧЕНКОМ У КИТАЇ

II.

Вступна стаття, написана Ґе Баоцюаном, займає 29 сторінок. У ній згадуються перші переклади Шевченка китайською мовою. Автор знайомить читача з поетом, його творчістю. Називає його пробудителем і борцем за національне і соціяльне визволення свого народу, якого твори — „Література і мистецтва — стали дорогоцінною спадщиною не тільки для українського народу ...але й для культури цілого світу". За нею слідує автобіографія Шевченка з „Київської Старини" (ч. 11,1885), та друга написана П. Кулішем з „Народноє Чтение" (ч. 2,1860), разом, ще інших, 14 сторінок, теж перекладених Ґе Баоцюаном, та прикрашених трьома автопортретами поета. Том ілюстрований автографом „Заповіту" та 15-ма картинами українських мистців узятих з українського видання 1963 року. Цікаво взнати, які саме вірші Шевченка поміщено в томі і хто робив окремі переклади. Ґе Баоцюан з українським виданням в руках терпеливо подає назви окремих творів та імена перекладачів. Це довга процедура і я вибачаюсь перед ним, але серед українців мало хто знає китайську мову, а точний зміст тому треба ж знати. Всіх перекладачів — чотири: сам Ґе Баоцюан (Ґ); Джан Тесюан (Д); Менґ Гайм (М); та Жон Женьжонг (Ж). Професор Ґе написав вступ і післяслово та переклав 26 віршів Шевченка. Джан переклав — 30 віршів; Менґ — 21, а Жен — поему „Гайдамаки".

Для легшої орієнтації читача подаємо порядкове число вірша, назву вірша, першу букву прізвища перекладача та сторінки в томі: 1. Причинна (Ґ), 1-10; 2. Думка (Ґ), 11-12; 3. Думка (Ґ), 16-17; 5. Думка (Ґ), 18-19; 6. 6. Катерина (Ґ), 20-51; 7. Тарасова ніч (М), 52-58; 8. Думи, мої, думи мої (Ґ), 59-64; 9. Перебендя (Ґ), 65-69; 10. Тополя (Ґ), 70-79; 11. До Основ'яненка (М), 80-84; 12. Іван Підкова (Ґ), 85-88; 13. Н.Маркевичу (Ґ), 89-90; 14. Гайдамаки (Ж), 91-201; 15. Гамалія (М), 201-210; 16. Розрита могила (Ґ), 211-213; 17. Сон (Д), 214-238; 18. Гоголю (Ґ), 239-240; 19. Єретик (М), 241-257; 20. Наймичка (М), 258-281; 21. Кавказ (Д), 282-290; 22. Холодний Яр (М), 291-294; 23. Минають дні, минають ночі (Ґ), 295-296; 24. Три літа (Ґ), 297-301; 25. Заповіт (Ґ), 302-303; 26. Лілея (М), 304-307; 27. Мені однаково чи буду (Д), 308-309; 28. Ой три шляхи широкії (Д), 310-311; 29. Садок вишневий (Д), 312; 30. Чи ми ще зійдемося знову (Д), 313; 31. Думи мої, ви мої єдині (Ґ), 314-315; 32. Сонце заходить (Д), 316; 33. Мені тринадцятий минало (Д), 317-319; 34. Сон – гори мої високії (Д), 320-327; 35. О думи мої, о славо злая (Ґ), 328-329; 36. Полякам (Д), 330-331; 37. А. О. Козачковському (М), 332-338; 38. А нумо знову віршувать (Д), 339-340; 39. Ой гляну я подивлюся (Д), 341; 40. Та не дай Господи нікому (Д), 342; 41. Мов за подушне, оступили (М), 343; 42. І небо не вмите, і заспані хвилі (Ґ), 344; 43. І виріс я на чужині (Д), 345-347; 44. Не для людей тієї слави (Ґ), 348-349; 45. Із-за гаю сонце сходить (М), 350-351; 46. Ой люлі, люлі, моя дитино (М), 352-353; 47. Чума (М), 354-356; 48. І знов мені не привезла (Д), 357-358; 49. Неначе степом чумаки (М), 359; 50. За сонцем хмаронька пливе (М), 360-361; 51. Заросли шляхи тернами (Д), 362-363; 52. І золотої і дорогої (Д), 364-365; 53. Ми в купочці колись росли (Д), 366-368; 54. Готово парус розпустили (М), 369; 55. Лічу в неволі дні і ночі (Д), 370-373; 56. Лічу в неволі дні і ночі і лік забуваю (Д), 374-375; 57. Ми заспівали розійшлись (М), 376; 58. Як би ви знали паничі (Д), 377-380; 59. Мій Боже милий, знову лихо! (Ґ), 381; 60. Доля (Д), 382; 61. Муза (Д), 383-384; 62. Слава (Д), 385-386: 63. Сон — Марку Вовчку (Ґ), 387-388; 64. Я не нездужаю, нівроку (Ґ), 389-390; 65. Марку Вовчку (Д), 391-392; 66. Сестрі (Д), 393-394; 67. Колись дурною головою (М), 395; 68. Осії глава XIУ (Д), 396-399; 69. Колись то ще, во время оно (Д), 400-401; 70. Над Дніпровою сагою (Д), 402-403; 71. І Ахмед і Галілей (М), 404; 72. Не нарікаю я на Бога (Ґ), 405-406; 73. Саул (Д), 407-411; 74. Хоча лежачого й не б'ють (М), 412; 75. І тут, і всюди-скрізь погано (М), 413; 76. О люди! Люди небораки (Ґ), 414-415; 77. І день іде, і ніч іде (Ґ), 416; 78. Тече вода з-під явора (М), 417-418; 79. Якось то йдучи уночі понад Невою (Д), 419-420; 80. Чи не покинуть нам небого (Д), 421-422.

Професор Ґе знає, любить і шанує українську літературу. Познайомлений він теж і з Україною. Побував у Києві, знає добре Львів, знайомий з багатьома письменниками і культурними діячами України — з деякими навіть співпрацював в минулому. Останній раз був у Москві в 1982 році на З'їзді перекладачів російської літератури, але на Україну поїхати не пощастило.

Чув теж дещо і про українську еміґрацію. Розпитував про видавництво „На Горі" яке перше видало твори Лусіня українською мовою. Цікавиться культурним розвитком українських скупчень у світі, канадським інститутом українських студій, Гарвардським Інститутом, Енциклопедією, Науковим Товариством Шевченка. Цьому останньому, на руки д-ра Ярослава Падоха, передав примірник „Кобзаря" з дедикацією в такому звучанні: „Обществу имени Тараса Шевченка на добрую память и на суворую критику, от Ґе Баоцюаня".

І якже радів він новинкою про те, що в Макмастерському університеті спільно з китайськими вченими розпочато працю над українсько-китайським словником (30,000 слів). На його думку, цей піонерський почин допоможе в популяризації української літератури, яка своїми питомими їй властивостями близька китайському читачеві. (Тут варто згадати, що цьому ділу помагає українська громадська група та потрібно далеко більшої допомоги від української громади. Головою проєкту словника став викладач Гейлюнджіянґського університету в Харбіні проф. Ченґ Шупу).

Ґе Баоцюан є за тим щоб розвивати наукові зв'язки — він за обміном думок, ідей, поглядів. Ще цього року в серпні, він подорожуватиме до Франції, де в Паризькому університеті для нього готують почесті. Даю йому адреси НТШ в Сарселі та УВУ в Мюнхені. Не шкодило б і нашим европейським колегам ближче поцікавитися його візитою та познайомитися з ним. Бож політичні погляди людини одне діло, а друге його заслуги для української культури. Це він дав Шевченка великому китайському народові, відкрив очі на Івана Франка, Лесю Українку, Василя Стефаника. Поклін йому за це і велика шана. Очевидно останнє слово в оцінці цього видання і „суровая критика" належить професійним шевченкознавцям, а не принагідним міркуванням вандруючого політолога.

Але час летить. Навіть у Китаї. Ще стільки питань, думок, запитів. Залишимо їх хіба до іншого разу. Пропоную підвезти гостя. Ні, він живе осьдечки, а зрештою надворі гарно і варто пройтися. Прощаємося, і висока похила постать поволі зникає серед повної гармонії гамірної вулиці. Стою ще хвилину й дивлюся йому в слід. Цей день залишився пропам'ятним для мене і одним із найкращих моїх уродинових днів у моєму житті.

Кінець.

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

6 ЧЕРВЕНЬ 1984

Члени „Клюбу Відданих Союзовців"

Почавши від 1983 року, в кожній „Трибуні УНСоюзу" подаємо список разом із фотографіями членів „Клюбу Відданих Союзовців". До згаданого клюбу належать ті союзовці, що, почавши від січня ц.р., вже придбали від 5-ти до 9-ти нових членів. Були такі союзовці, що вже в перших місяцях року придбали таке число нових членів, а інші не мали щастя і приєднують по одному членові в місяці. Коли вони дійдуть до „п'ятки" нових членів, тоді згадуємо про них на сторінках „Трибуни УНСоюзу".

Сьогодні з приємністю подаємо список і поміщуємо фотографії тих союзовців, що в першому півріччі ювілейного року Батька Союзу придбали від 5-ти до 9-ти нових членів і висловлюємо їм нашу щиру подяку та бажаємо дальших організаційних успіхів. Слід згадати, що, придбавши 10 нових членів, союзовці стають членами „Клюбу Будівничих УНСоюзу", а придбавши 25 й більше нових членів, належать до престижевого клюбу — „Клюбу Заслужених Союзовців". Всім згаданим у цьому списку бажаємо стати членами „Клюбу Заслужених Союзовців".

ВІДДІЛОВІ УРЯДОВЦІ УНСОЮЗУ, ЯКІ ВІД СІЧНЯ ДО 30-ГО ЧЕРВНЯ 1984 РОКУ ПРИЄДНАЛИ ВІД 5-ТИ ДО 9-ТИ НОВИХ ЧЛЕНІВ

13 Павло Шевчук — 8

403 Марія Нечай — 8

51 Михайло Ольшанський — 7

173 Петро Щерба — 7

307 Дмитро Галонжка — 7

125 Глорія Пашен — 6

317 Микола Велич — 6

55 Адам Ціздин — 5

27 Роман Лапичак — 5

76 Юлія Демчук — 5

133 Ярослав Леськів — 5

153 Іван Скіра — 5

170 Володимир Білик — 5

200 Іван Пригода — 5

285 Олекса Скібіцький — 5

Знімків не прислали:

- 340 Євген Макар — 7 членів
- 450 Евстахія Мілянич — 7 членів
- 106 мгр Володимир Нечай — 5 членів
- 113 Франко Коземчак — 5 членів
- 266 Володимир Варшона — 5 членів
- 330 Ярослав Мартинюк — 5 членів

75-ліття Братства св. Йосафата 217-го Відділу УНС в Рочестері

Президіяльний стіл під час бенкету 217-го Відділу УНС в Рочестері.

У суботу, 2-го червня ц.р., зібралася українська громада в Рочестері, Н.Й., щоб вшанувати найстаршу організацію, яка дала зародок українській католицькій церкві, і цілому українському життю Рочестеру. Це була горстка людей, 10 чоловіків і 6 жінок, які тужили за своїм рідним, за своєю Церквою і всупереч тяжким обставинам у новому світі, вони взялися за організування своєї громади. В жовтні 1908 року отець В. Петрівський зорганізував Братство св. Йосафата, як Відділ Українського Народного Союзу. Першим предсідником Відділу був Іван Швець, секретарем — Іван Івашкевич, а касиром Василь Лущишин. За всі роки 306 членів відійшло у вічність.

Тепер Відділ нараховує 234 дорослих членів і 92 дітей. Микола Мурашко, член 217 Відділу, був вибраний на головного предсідника УНС і займав цей пост на протязі 12 років.

В залі школи св. Йосафата відсвятковано цей ювілей із врочистою частиною, вечерею і забавою. Свято відкрив фінансовий секретар Відділу Стефан Приймак. Піяністка Анна Сорохтей відіграла американський і союзовий гимни. Ведучий програмою мгр Мирон Руснак представив гостей за головним столом: отців парохів чотирьох церков, головного предсідника УН Союзу д-ра Івана Флиса, отців-сотрудників церкви св. Йосафата, сестру Теодору, учительку школи св. Йосафата, почесного предсідника Відділу Константина Шевчука, заступника голови Окружного Комітету УНС Петра Дзюбу, предсідника Відділу Стефана Васькова і секретаря Відділу Дмитра Пристая. Слідувало представлення осіб, які репрезентували 48 організацій, і відчитано писемні привіти.

Слід підкреслити, що це був вечір особливої вартости, бо ця перша організація на терені Рочестеру притягнула всіх українців, без огляду на релігійні чи політичні переконання. Це був вечір чудової єдности в ро-

(Продовження на ст. 4)

40 СЕКРЕТАРІВ І ІНШИХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДОВЦІВ УНСОЮЗУ ЗАКІНЧИЛИ ВИШКІЛЬНИЙ КУРС НА СОЮЗІВЦІ

Джерзі Сити, Н.Дж. (с.г.) — Америка сьогодні, як і в минулому, залишається країною необмежених можливостей успіху в продажу життьового забезпечення, з тією тільки різницею, що сьогодні для використання цих можливостей треба мати відповідний вишкіл.

Виходячи з таких міркувань, Головна Канцелярія УНСоюзу, приготовляючи організаційний плян на біжучий рік, намітила відбуття центрального секретарсько-організаційного курсу на Союзівці. Згідно з тим пляном, курс, в якому взяло участь 40 осіб, відбувся в днях від неділі 17-го до п'ятниці, 22-го червня ц.р.

Як уже „Свобода" інформувала, офіційно курс відкрив в неділю ввечері, 17-го червня, головний секретар Володимир Сохан, який привітав всіх присутніх в імені Екзекутивного Комітету УНСоюзу; згадав коротко про початки Союзу, а відтак дальше ведення курсом передав головному організаторові Степанові Гавришові, який, як керівник курсу, з'ясував тижневу програму. Відтак представив всіх курсантів, щоб себе запізнали, а опісля управитель Союзівки Іван Рабкевич коротко поінформував присутніх про їхнє перебування на Союзівці. Також під час першої зустрічі курсанти за традицією вибрали свою „самоуправу", яку очолив, як староста Микола Бережук, секретар 454-го Відділу в Сейнт Катаринс, Канада. До управи ще входили Наталія Шуя, секретарка 452 Відділу в Геммонді, Інд., Зеновія Зарицька, секретарка 427-го Відділу в Юніондейлі, Н.Й., Тимко Бутрей, голова Округи Твердого Вугілля — Шамокін, і секретар 164-го Відділу в Бервику, Па., та Юрій Поляняк, секретар 1-го Відділу в Шакоміні, Па.

Програма курсу складалася з 27-ох лекцій, які тривали по 40 хвилин. Після кожної лекції курсанти ставили запити, на які отримували вичерпні відповіді від викладачів. Виклади-лекції почалися в понеділок, 18-го червня, о год. 9-ій ранку. Їх ведено двома мовами, українською і англійською, і тим самим учасники були поділені на дві групи. В часі курсу чергувалися лекції головного секретаря В. Сохана, який відповідав за програму вишколу в рекордових справах і мав сім лекцій (Основи життьового забезпечення — асекураційна математика, Зворотні вартості забезпеченевих грамот, Оформлення нових членів , Обчислення вкладок забезпечення, Забезпеченевий договір і як його читати, Зміни на грамотах, Місячні звітування секретарів, Наші пляни на майбутнє, Загальні справи Рекордового Відділу), головного касира Уляни Дячук, яка відповідала за програму в фінансових справах і дала п'ять лекцій (Виплати для членів, спадкоємців, секретарів — організаторів, Місячні розрахунки з Фінансовим Відділом, Економічний ріст УНСоюзу і його сучасний стан, Український Народний Союз — фінансова база і Загальні справи Фінансового Відділу), головного організатора С. Гавриша, відповідального за організаційну ділянку, який дав сім лекцій (Значення вишколу для секретарів — організаторів, Наш Товар — роди забезпечення і їх добір, Наш Товар — 2, Організація членської кампанії, Як користуватися книжкою вкладок, Відвідини проспектів, Коли були невдачі при відвідинах проспектів, де шукати проспектів, підсумки з відбутого курсу і дальше плянування). Також на лектора був запрошений фахівець забезпечення в комерційних компаніях мгр Ігор Гронь, який є віцепрезидентом асекураційної компанії „СІҐНА". Гість, якого представив курсантам В. Сохан, дав чотири лекції, а саме: Техніка продажу забезпечення, Найчастіші закиди проти життьового забезпечення і як на них відповідати, Життьове забезпечення в комерційних і братських установах і скільки потрібно мати життьового забезпечення. Всі згадані лекції були виголошені українською мовою, а для англомовних курсантів англійською.

Учасники курсу на Союзівці.

Згідно з наміченою програмою курсу, в середу, 20-го червня, всі курсанти разом з родинами (понад 40 осіб) від'їхали винайнятим автобусом до Джерзі Сити оглянути приміщення Головної Канцелярії УНСоюзу і видавництва „Свобода" та ближче познайомитися з загальною працею Союзу. Прибувши до Союзової Будівлі, не гаючи часу, курсанти, поділившись на групи, в супроводі членів екзекутиви знайомились з працею поодиноких відділів. При тому курсанти оглянули приміщення редакцій союзових видань („Свободи", „Тижневика" і „Веселки"), де головний редактор щоденника Зенон Снилик познайомив їх з процесом друкарської праці на модерних компюторах, на яких приготовляються матеріяли до друку союзових видань. Опісля всі курсанти вдалися на дах будіві, звідкіля мали нагоду оглянути сусідній Ню Йорк, віддалений від приміщень УНС рікою Гадсон.

Після тої „біганини" курсанти повернулись на залю нарад, де вже для них ждав обід, приготований працівниками Союзу. Головний секретар В. Сохан запросив о. д-ра Мирона Стасєва до проведення молитви та благословення їжі. Під час обіду в імені Екзекутиви привітала курсантів і їхні родини У. Дячук, головний касир. При тому вона коротко подала історію будови Союзової Будівлі, як також інформувала присутніх про загальні справи установи. Тут слід згадати, що довголітня працівниця Рекордового Відділу Данута Ясінська була в праці останній тиждень і тому в імені всіх осіб-працівників її попрощав „бос" В. Сохан, висловлюючи їй подяку за гарну-примірну і віддану працю для УНСоюзу. Всі присутні відспівали для неї многоліття.

Попрощавшись з Джерзі Сити, курсанти від'їхали на Союзівку, вступивши по дорозі на Оселю СУМА в Елленвіллі, де оглянули всю посілість та модерний олімпійський басейн до купання. Вечером того дня курсанти і їхні родини оглянули союзові фільми „За стерном долі" і „УНС-плюс", які висвітлив С. Гавриш.

В четвер вечором відбулася прощальна вечеря для всіх курсантів, яку попередив коктейл, а під час вечері молитву провів о. д-р М. Стасів. По вечері всі перейшли до великої охолодженої залі „Веселка", де відбулася багата мистецька програма, приготована курсантами. Програму вечора відкрив керівник курсів С. Гавриш, який представив гостей, членів родин курсантів, і викладачів. При тому він зробив несподіванку для головного секретаря В. Сохана, повідомивши присутніх про це, що 20 червня минуло 35 років, як він молодим студентом поступив на працю до УНСоюзу. Всі присутні відспівали В. Сохановi многоліття.

Дальше ведення мистецької програми перебрав староста М. Бережук, який в першу чергу подякував в імені курсантів Екзекутивному Комітетові УНСоюзу та адміністрації Союзівки за гостинність та співпрацю. Відтак він своїми дотепами розвеселив присутніх, а при тому „попало" від нього і викладачам. Зеновія Зарицька прочитала фейлетон, який в деяких моментах був веселий, а при тому і зворушливий, нагадуючи трагічний час минулого. Відтак секретарка 457-го Відділу Галя Кіляр, яка під час лекцій мала найбільше запитів до викладачів, прочитала гарно опрацьовану довшу гумореску. Слідуючим був Т. Бутрей, який прочитав й співав кілька віршованих коломийок на союзові теми. Після індивідуальних виступів староста проголосив, що виступить мішаний хор курсантів під мистецьким керівництвом Наталії Шуї. Хор проспівав чотири пісні і за це хористи одержали багато оплесків. Відтак слідували українські коломийки, які виконали Н. Шуя, о. д-р М. Стасів, Ю. Полиняк, М. Бережук і Т. Бутрей. Якщо оцінювати мистецькій рівень хору, то слід сказати, що „соловейко" Наталія Шуя доложила багато труду і часу, відбуваючи проби майже кожного вечора до „пів до другої години", як не в „Ужгороді" то в „Києві".

За так гарний і веселий вечір всім виконавцям щиру подяку зложив головний секретар В. Сохан, а відтак всіх запросив до забави з танцями при звуках оркестри Союзівки в складі Ірини Завадівської, Володимира Круля і Тараса Палчинського.

В п'ятницю, 22-го червня, перед полуднем, по виголошених лекціях членів Екзекутиви В. Сохан зложив подяку гостеві викладачеві мґрові І. Гроневі за його труд, а при тому зложив подяку всім курсантам за участь в курсі. Також головний касир У. Дячук дякувала всім за труд і побажала всім гарних успіхів. Керівник курсу С. Гавриш в заключеному слові пригадав, що під час відкриття курсу в неділю вечером було говорено про це, що Головна Канцелярія плянує одержати від курсантів по закінченні курсу відповідне число нових членів. В зв'язку із цим в родинній атмосфері вирішено, що до кінця цього року курсанти придбають 500 нових членів. Це число поділено пропорційно на поодиноких курсантів і тепер кожного місяця всі будуть інформовані, хто скільки вже придбав членів.

Останню подяку всім учасникам курсу і їхнім родинам зложив С. Гавриш, подякував за привезені аплікації нових членів, побажав успіхів в організаційній праці, бажав щасливого повороту до своїх місцевостей, а відтак в асисті головного секретаря В. Сохана, головного касира У. Дячук вручив всім курсантам спеціяльно приготовані грамоти-дипломи закінчення тижневого курсу.

В імені курсантів Галя Кіляр висловила подяку доповідачам. На закінчення курсу всі відспівали „Ще не вмерла Україна".

Всі курсанти ще мали спільний полуденок, а відтак, в більшості зі сльозами на очах, прощалися та запевняли себе про скору зустріч, як не на Союзівці, то на слідуючій 31-ій Конвенції УНСоюзу.

УЧАСНИКИ ДЕВ'ЯТОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО КУРСУ НА СОЮЗІВЦІ

неділя 17 — п'ятниця 22 червня 1984

Ч.П.	Відділ	Ім'я, прізвище	Округа
1.	1	Юрій Поляняк	Шамокін
2.	27	Роман Лапичак	Нюарк
3.	42	Іван Хомко	Пассейк
4.	42	Іван Блиха	Пассейк
5.	46	Евгенія Пап	Лиай Веллі
6.	88	Стефанія Гаврилюк	Трой
7.	93	Галина Тренклер	Вунсакет
8.	121	Естер Фатюк	Сиракюзи
9.	140	Джан Сенич	Янгставн
10.	162	Дмитро Федоріщук	Филаделфія
11.	164	Тимко Бутрей	Шамокін
12.	170	Володимир Білик	Джерзі Сити
13.	172	Софія Семанишин	Нюарк
14.	174	Надія Литинська	Дітройт
15.	217	Стефан Приймак	Рочестер
16.	230	Аннабеле Боровитскі	Янгставн
17.	237	Михайло Крика	Філяделфія
18.	240	Богдан Семків	Клівленд
19.	277	Осип Гладун	Ню Гейвен
20.	283	Григорій Гавришків	Сиракюзи
21.	285	Александер Скібіцкий	Рочестер
22.	292	Стела Федик	Дітройт
23.	327	Зеновія Зарицька	Ню Йорк
24.	352	Ярослав Щербак	Філяделфія
25.	361	Іван Яремчук	Ню Йорк
26.	367	Петро Дзюба	Рочестер
27.	368	Андрій Маринюк	Фльорида
28.	372	Софія Лонишин	Перт Амбой
29.	375	Петро Тарнавський	Філяделфія
30.	385	Мирон Крамарчук	Міннеаполіс
31.	387	Ірина Олійник	Ню Гейвен
32.	408	о.д-р Мирон Стасів	Торонто
33.	442	Семен Левицький	Торонто
34.	452	Наталія Шуя	Чикаґо
35.	454	Микола Бережук	Ніягара
36.	457	Галя Кіляр	Ню Йорк
37.	461	Мирон Грох	Ніягара
38.	484	Володимир Крон	Сиракюзи
39.	348	Мери Макар	Янгставн
40.	380	Стефан Ковальчук	Орляндо, Фльорида (Відділи не об'єднані)

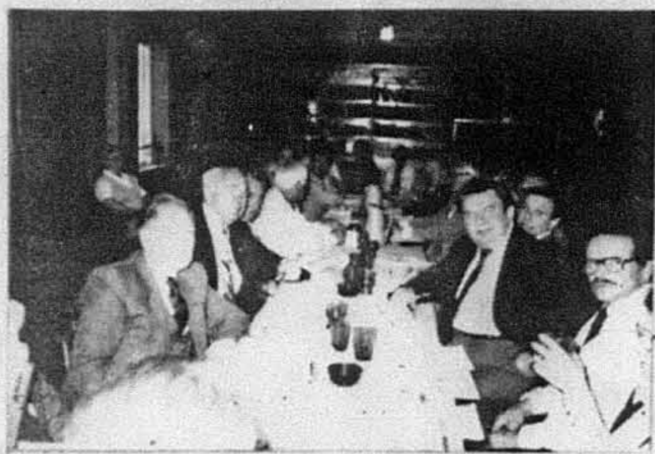
УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ

РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ

БАТЬКО-СОЮЗ!

Ще про Конференцію голів Окружних Комітетів УНСоюзу

Голови Округ під час Конференції слухають доповідей.

На сторінках щоденника „Свобода" вже була згадка про те, що в суботу 2-го і неділю 3-го червня ц.р., на Союзівці відбулася 9-та Конференція голів Округ Америки й Канади, у якій взяли участь представники 23-ох Округ.

Конференцію відкрив вступним словом головний секретар Володимир Сохан, а проводив нею головний організатор Степан Гавриш. Під час майже дводенних нарад були виголошені доповіді членів Екзекутиви: заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, головний касир Уляна Дячук й згадані вже Володимир Сохан і Степан Гавриш. Також головний радний і союзовий чемпіон Василь Пастушок коротко інформував, як він відвідує проспекти і в чому полягають його успіхи, доказом чого є те, що він привіз зі собою на наради Головного Уряду 21 аплікацію нових членів. Присутні уважно вислухали порад В. Пастушка й, напевно, дехто із них буде пробувати його наслідувати.

ГОЛОВИ ОКРУГ ПЕНСИЛЬВЕНІЇ ПІД ЧАС КОНФЕРЕНЦІЇ НА СОЮЗІВЦІ
(Сидять, зліва): Тимко Бутрей, голова Округи Твердого Вугілля — Шамокін; Анна Гарас, головна радна і голова Округи Лігай Веллі; Андрій Джула, головний радний і голова Округи Піттсбурґ; Степан Гавриш, головний організатор. (Стоять, зліва): Василь Стефурин, голова Округи Вілкс Беррі; Петро Тарнавський, голова Округи Філядельфія і Василь Пастушок, головний радний.

Важливою ділянкою Конференції є те, що всі голови Округ як малих, так великих мають можливість висловити свої завваги, побажання, а при цьому обмінятися думками про працю поодиноких Округ. Часом буває, що під час Конференції деякі голови висловлюються критично про ту чи іншу ділянку праці цілости Союзу. Але роблять це з добрими намірами, в надії кращих успіхів. Слід підкреслити, що остання Конференція голів Окружних комітетів, відбувалася у справжній братській атмосфері. Всі дискутували, застановлялися, як найкраще вшанувати 90-річний ювілей УНСоюзу, а при тому збагатити його новими членами.

Учасники Конференції мали час і на відпочинок, і на розвагу. В суботу ввечері спеціяльно для них Управа Союзівки приготовила вечерю-бенкет, що попередив коктейл, а опісля всіх бавив „навесело" гуморист Стефан Магмет, якого представила конферансьє Союзівки Аня Дидик.

Під час спільної вечері спеціяльна комісія в складі: Раїса Дорошенко, д-р Ярослав Падох й інж. Стефан Куропась — провела виграшу 10-ти грошових нагород на суму 2,000 долярів. Нагороди відносилися до спеціяльної акції Організаційного Відділу — один член з життьовим забезпеченням кожного місяця, або 25 під час ювілейного календарного року союзових видань". На цих 10-ть нагород було 31 відділів, що мали кваліфікації на одержання одної нагороди. Список усіх тих відділів разом із числами був переданий згаданій „трійці", яка провірила всі подані числа, і тоді Ляриса Дорошенко почала витягання десяти чисел відділів. Перша нагорода — 500 долярів припала на число 25-го Відділу, секретарем якого є Квітка Стецюк; друга в сумі 400 дол. припала число 375-го, секретарем якого є Петро Тарнавський; третя в сумі 300 дол. припала на 353-ій Відділ; - секретаркою якого є Дарія Оріховська; четверта — 200 дол. припала на число 347-го Відділу, секретаркою якого є Дарія Цапар, а інші шість нагород по 100 дол. припала на відділи: 37-ий, секретарка Ольга Осередчук, 83-ій, секретар Андрій Кушнір, 59-ий, секретар Тарас Слівінський, 174-ий, секретар д-р Атанас Слюсарчук, 164-ий, секретар Тимко Бутрей і 70-ий, секретар Микола Шеремета.

Не зважаючи на те, що вечеря протягнулась до пізньої години, а відтак по-сусідськи голови відвідували одні одних також до пізньої години, всі в неділю вранці взяли участь у Богослуженні в місцевій українській католицькій церкві Св. Тройці, яку спеціяльно для союзовців відслужив парох о. д-р Богдан Волошин.

По Богослужбі продовжувались далі наради, а потім відбулися полуденок-обід, спільна фотографія і прощання до наступної зустрічі під час 10-ої ювілейної Конференції.

Підсумовуючи перебіг Конференції слід підкреслити, що вона була корисною, як для голів, так і для Екзекутиви. Всі присутні, як члени одної великої союзової родини, висловлювали свої думки в дусі добра для Союзу.

Під час Конференції доповідає головний касир Уляна Дячук біля неї сидять головний секретар Володимир Сохан, головний організатор Степан Гавриш, голова К. комісії мгр. Іван Геврик і д-р Михайло Снігурович. По лівій стороні сидить головна радна Анна Гарас і Володимир Гетьманьський.

75-ліття Братства...

(Закінчення зі стор. 3)

честерській громаді.

Секретар Відділу Дмитро Пристай відчитав історичний шлях цієї організації по-українськи, а ведучий мгр Мирон Руснак прочитав в англійському перекладі.

Привіт від головного радного УНС і голови Рочестерської Округи Володимира Гавриляка, котрий в той час був на союзовій конференції на Союзівці, прочитав предсідник 367-го Відділу Петро Дзюба. Парох церкви св. Йосафата отець архимандрит д-р Віктор Поспішіль відмовив молитву, і почалась вечеря.

В другій частині святкувань виступив із привітальним словом наш піонер 90-літній Константин Шевчук, який був довголітнім предсідником Відділу. Він коротко розповів про тяжкі початки наших піонерів, а також згадав фінансових секретарів, з котрими співпрацював довгі роки, а саме: Андрій Іванів, 31 рік; Франк Голод, 12; і Теодор Кубарич, 17 років. Зорганізовано було допомогу краєві, зорганізовано ЗУАДКоміте і переселення біженців після Другої світової війни. Всю цю працю виконували члени і членкині 217-го Відділу: Андрій Задорецький, В. Гладун, Р. Пристай та багато інших. К. Шевчук був активним громадянином всі роки. На заклик мгра Мирона Руснака присутні відспівали йому многоліттєво, а внук його Роберт Гузар передав йому до дня народження торт.

Святочну промову виголосив головний предсідник УНС д-р Іван Флис, підкреслюючи заслуги осіб, які трудились від початків першого поселення для своєї громади. УНС допомагав їм у тому, гуртуючи їх у своїх Відділах. На кінець — д-р Флис передав плякети із признанням К. Шевчукові, якому ще раз відспівано многоліттєвіє.

Посмертне признання і плякету передано також для дружини Теодора Кубарича, який був довголітнім фінансовим секретарем Відділу. Він несподівано помер минулого року.

Під кінець святочної частини відбулася розвагова частина з участю дуету „Незабудьки" із Ню Гейвену під проводом Богдана Маркова. Галина Марків і Ніна Сметанюк при акомпаньяменті Анни Сорохтей проспівали три пісні, а опісля доповнила їх Дарія Компанієць, і втрійку вони проспівали ще три пісні. Присутні з насолодою прослухали нові українські естрадні і народні пісні в їх милозвучному виконанні.

На закінчення цієї частини ювілейного вечора парох церкви св. Покрови о. митрофорний прот. Федір Коваленко відмовив молитву, а всі присутні відспівали український національний гимн.

Присутні, яких було понад 300 осіб, забавлялися до пізної ночі при звуках оркестри „Нові Обрії".

На закінчення треба висловити признання тим особам, котрі доклали труду, щоб так гарно перевести це свято: Ірина Руснак і її чоловік мгр Мирон Руснак укладали текст летючок, допомагали у переведенні ювілею; члени Управи Відділу відповідали за передпродаж квитків, висилку запрошень і т.д.; Стефан Приймак, С. Васьків, С. Мартинюк, Дмитро Марголич, Дмитро Пристай, а також союзянки, котрі працювали в кухні, подарували солодке і прибирали залю, а саме: Христина Дзюба, Зіна Ендрус, Марта Пристай, Анна Васьків, Ірена Ґресман, Катерина Марголич, Анна Мороз, Марія Приймак, Текля Приймак і Анна Завадецька. Управа вдячна всім гостям, котрі прийшли на цей ювілей і цим віддали пошану піонерам, першим поселенцям.

П. Тарнавському сповнилося 70 років життя і 50 років громадської праці

Філядельфія (с. г.)—В четвер, 12-го липня ц. р., українська церква відзначала свято свв. Петра і Павла і тим самим всі Петри і Павли відзначили свої іменини. Це відносилося і до Петра Тарнавського, голови Філядельфійської союзової Округи, але до іменин ще дійшли і його уродини. В дні 12-го липня Петро Тарнавський відзначив свої 70-річні народини в найкращому стані здоров'я, відданий всеціло союзовій, тризубівській й громадській праці.

Петро Тарнавський

Про народини П. Тарнавського знали члени Управи Округи, а головно його найближчий приятель від молодих років, касир Округи Іван Данківський, Роман Коженьовський й автор цих рядків. Але також ми знали і це, що голова Округи у своїй скромності і чути не хоче про якісь там відзначення уродин, а в цьому вповні підтримувала його дружина, мовляв, це родинна справа. Все таки 70 років життя, 50 років праці на громадській ниві, належиться, як не „гучно", то бодай скромно відзначити Тому треба було шукати нагоди „заманити" П. Тарнавського на якусь нараду. Нагода була добра у зв'язку з пляном відзначення трикратними імпезами 90-річний ювілей УНСоюзу. В зв'язку з цим, автор цієї статті запропонував відбути наради в п'ятницю, 13-го липня, на яку мали прибути всі місцеві секретарі й інші відділові урядовці. Пропозицію цю апробував голова П. Тарнавський, а касир І. Данківський всіх повідомив, сказавши їм правдиву ціль нарад, а саме; вшанування голови Округи.

Наради з денним порядком відкрив голова, привітав присутніх, а між ними головного контролера д-ра Богдана Гнатюка, головного радного Івана Одежинського і головного організатора Степана Гавриша, який коротко інформував про це, що вже є зроблено для відбуття Союзового Дня 19-го серпня, бенкету Округи 23-го вересня і концерту бандуристів 30-го грудня. Згадав про організаційні справи Округи і цілости Союзу, а відтак відкрив „таємницю", сказавши, що наради-зустріч є присвячені для вшанування голови Округи П. Тарнавського з нагоди його 70-річних уродин, а також і іменин. В імені всіх зібраних найщиріші побажання, кріпкого здоров'я й довгого віку побажав йому С. Гавриш, а присутні відспівали многоліттєвіє. Зчерги він відчитав писемний привіт з підписом членів Екзекутиви, затруднених в Головній Канцелярії УНСоюзу, а при тому коротко насвітлив життєвий шлях П. Тарнавського, почавши від родинного села Биків, Самбірщина, а скінчивши на приїзді до Філядельфії 1949 року. При тому С. Гавриш згадав, що першою громадською установою, з якою зв'язав себе П Тарнавський, був осередок УСО „Тризуб", для якого найбільше присвятив і дальше присвячує часу. Другою „дитиною" був УНСоюз, до якого вступив зараз по приїзді, був членом відділової Управи, а відтак був обраний секретарем 375-го Відділу і на тому пості є вже майже 25 років, як також є головою найбільшої союзової Округи 13 років.

Слідуючим промовляв проф. д-р Б. Гнатюк, який згадав про жертвенну працю П. Тарнавського у Відділі УККА і інших громадських установах. Ще промовляли І. Одежинський, інж. Іван Скіра і Р. Коженьовський, який накреслив шлях 50 років громадської праці П. Тарнавського.

Зворушений тою несподіванкою Петро Тарнавський висловив всім щиру подяку, а при тому жартома згадав, що така поважна участь в нарадах відділових урядників дещо його насторожила.

Всі присутні були запрошені до перекуски-гостини, яку приготовили І. Данківський і Р. Коженьовський, включно з тортом. Під час гостини С.Гавриш представив гостей союзовців з Виллимантику, Конн., які відвідували Філядельфію, а саме: голова 387-го Відділу УНС Андрій Смук з дружиною Марією і секретарка того Відділу Ірина Олійник.

Союзовий чемпіон Василь Пастушок придбав 50 нових членів

Про організаційні успіхи головного радного і голови 231-го Відділу Василя Пастушка в останніх трьох роках вже багато було написано на сторінках союзової преси. А писали ми про нього тому, що він серйозно взявся до організування нових членів, не зважаючи на свою професійну працю, якій присвячує денно 10-15 годин. Все ж таки, як добрий союзовець, а тепер головний радний, він кожного місяця збагачує Союз новими членами, спричиняючись цим до розбудови 231-го Відділу, як також допомагає Філядельфійській Окрузі побити рекорд — бути чемпіоном.

Василь Пастушок.

Коли згадуємо про його успіхи минулих років, то вже 1982 року він збагатив Союз на 51 члена і тим самим належав до „Клюбу П'ятидесятників". А в році 1983, що був ювілейним роком союзових видань, він зробив чудо-придбав Союзові 102 нових членів. Тому і називаємо це чудом, бож у сьогоднішних обставинах придбати понад сотню членів не є легко.

Під час нарад Філядельфійської Округи, які відбулися на початку року, союзовий чемпіон Василь Пастушок заявив, що в ювілейному році 90-річчя УН Союзу він буде пробувати придбати найбільше 50 членів. Але, знаючи його ентузіязм, чомусь не хотілось вірити у це. А дотого це ж ювілей Батька Союзу, яким дорожить наш чемпіон. Наші сподівання сповнилися. Вже в перших місяцях року поважні посилки з новими аплікаціями приходили до Канцелярії Союзу. А найбільшою несподіванкою було привезення 21 аплікації на Союзівку під час нарад Головного Уряду, які відбулися в червні ц.р. Таке число аплікацій нових членів привозили на Річні наради головні радні покійний Богдан Зорич і Іван Одежинський за добрих часів 25-30 років тому. Це, направду, була мила несподіванка, і тому всі присутні члени Головного Уряду висловили йому признання.

Порахувавши придбані нові члени за перших шість місяців цього року, то наш чемпіон вже дійшов до повної п'ятдесятки. Наша подяка і гратуляції для головного радного Василя Пастушка за успіхи, а при тому й побажання, а саме: придбати в другій половині року слідуючу п'ятдесятку нових членів „з гаком".

Михайло Крика, секретар 237-го Відділу, новий член „Клюбу Заслужених Союзовців"

Степан Гавриш вручає плякету секретареві 237-го Відділу Михайлові Криці, який став членом „Клюбу Заслужених Союзовців".

Про „Клюб Заслужених Союзовців" часто пишеться на сторінках „Свободи", а головно в „Трибуні УНС". Цим разом приємно висловити признання і ґратуляції для секретаря 237-го Відділу УНС в Честері, Па., Михайла Крики за його успіхи — придбання 25-ох нових членів і здобуття цим почесного звання члена „Клюбу Заслужених Союзовців". Тому що всі ті союзовці, які перший раз стають членами клюбу, отримують почесну плякету, то й Михайло Крика, відвідуючи Головну Канцелярію з союзовцями, членами його Відділу, 12-го травня ц.р., заслужено одержав нагороду, яку йому вручив головний організатор Степан Ґавриш.

Теодор Сущик знову очолив 347-ий Відділ УНС в Вайнленді

Вайнленд, Н. Дж. (с.г.) — У неділю, 15-го липня ц.р., тут в домі секретарки Дарії Цапар відбулися 72-гі з черги Річні збори Товариства „Запорозька Січ" 347-го Відділу УНСоюзу з участю 27 членів.

Збори відкрив голова Відділу Теодор Сущик і привітав присутніх союзовців, а між ними паніматку Віру Анну Коваленко та головного організатора Степана Гавриша. Опісля він попрохав хвилиною мовчанки вшанувати померлих у звітовому році членів Відділу і зокрема згадав члена Управи Відділу св.п. протопресвітера Віталія Коваленка, який нещодавно відійшов у вічність.

Зчерги, згідно з порядком нарад, обрано президію дс ведення зборів, яку очолив Сергій Козачук, а обов'язки секретаря виконувала Валентина Мерандіно. Обширний і добре опрацьований протокол з останніх Річних зборів прочитала Дарія Цапар, який був прийнятий без поправок. Після цього почалися звіти членів Управи.

Першим звітував голова Теодор Сущик, який коротко дав вичерпні інформації про працю Відділу в звітовому часі. Він сказав, що промотором відділової праці є секретарка, і тому він весь час був у тісному контакті з Дарією Цапар, спільно полагоджували всі відділові справи. Він висловив їй подяку і ґратуляції за її організаційні успіхи в минулому році. За його словами, члени Відділу горді, що секретарка Відділу Дарія Цапар зайняла перше місце поміж всіма союзовими секретарками 1983 року.

Натупним звітодавцем була Д. Цапар, яка говорила про всі ділянки праці Відділу. Вона підкреслила, що в звітовому році придбала 39 нових членів, забезпечених на суму 160,000 долярів. Вона сказала, що Відділ нараховує тепер понад 230 членів, від яких зібрано в звітовому році коло 8,000 долярів членських вкладок для УНСоюзу. Крім того вона поінформувала, що брала участь в нарадах Окружного Комітету Філядельфійської Округи, де вона належить до Управи. Тому що касир Джералдіна Сесок була перешкоджена, то Дарія Цапар відчитала її звіт, в якому сказано, що на день 1-го січня ц.р. сальдо каси Відділу виносило 282 дол.

За Контрольну Комісію звітував її голова Сергій Козачук, ствердивши, що секретарка веде відділове книговодство взірцево і що поданий звіт касира згідний з касовою книгою. Він висловив в імені Контрольної комісії признання секретарці Відділу Д. Цапар за її організаційні успіхи.

Після звітів були запитання, уділення вотуму довір'я уступаючій Управі, а відтак приступлено до вибору Управи і Контрольної комісії на біжучий рік.

На внесок Григорія Кудена Управу обрано в такому складі: Стефан Чепик — почесний голова, Теодор Сущик — голова, Стефан Шеблі - заступник голови, Дарія Цапар - секретар, Катерина Ґордон - заступник секретаря, Джералдіна Сесок - касир; Григорій Куден, Софія Сущик, Валентина Мерандіно і Гелен Ланд — члени; Контрольну комісію знову очолив Сергій Козачук, а членами обрано Доцю Найду і Олександра Цапара.

Після вибору відділових урядовців до слова був запрошений головний організатор Степан Гавриш, який в першу чергу привітав новообрану Управу Відділу й побажав організаційних успіхів, таких, які були в звітовому році. Потім він говорив про працю Відділу, а зокрема про надзвичайні організаційні успіхи секретарки Д. Цапар, яка в звітовому часі була нагороджена спеціяльною плякетою й годинником за продаж забезпечення на найвищу суму поміж всіма відділовими секретарками Америки й Канади. Він також говорив коротко про загальні справи Союзу, апелював до присутніх допомагати відділовим урядовцям в праці, а також просив допомогти Філядельфійській Окрузі святочно відзначити 90-річчя УНСоюзу. Відтак присутні ставили різні запити до прелеґента, а між іншим, бажали знати, як стоїть справа злуки УНС і УБСоюзу.

Тому що в програмі нарад було висвітлення союзового фільму „За стерном долі", Управа запросила ширше громадянство Вайнленду, Миллвилу і околиці. В зв'язку з цим, переобраний голова Теодор Сущик привітав голову 331-го Відділу в Миллвилі Петра Цихановського з дружиною, секретаря Відділу „Провидіння д-ра Івана Галія з дружиною, д-ра Івана Куйдича з дружиною і всіх гостей. в імені зібраних союзовців Т. Сущик висловив признання й подяку Екзекутиві УН Союзу за фінансування істо

(Продовження на ст. 6)

УКОРН видав нові катехитичні матеріяли

Бостон, Масс.—У приміщеннях реколекційного дому Кампіон Центр в сусідньому Вестон, Масс., відбулися 16-го травня ц. р. весняні збори Українського Католицького Осередку релігійного навчання. Це Об'єднання Епархіяльних Директорів Катехизації Українських Епархій Північної Америки є видавцем україномовної катехитичної серії „З нами Бог". У зборах взяли участь директори та їхні співпрацівники з епархій: Вінніпеґ, Торонто, Стемфорд, Філядельфія, Чикаґо, Парма.

Під час нарад обговорено заплановане видання четвертого підручника серії „З нами Бог". Перші три підручники, видані влітку 1981 року, уживаються по всіх місцевостях, де відбувається катехизація українською мовою. Учителі вже довго чекають на наступний підручник у цій серії. Редакційна комісія, як інформує о Андрій Чировський, предсідник УКОРН та директор видань, відбуде свої наступні сходини в Чикаґо в червні щоб опрацювати кінцевий текст, який передасться до Східньо-Католицької Конференції Епархіяльних Директорів Релігійного Навчання (СККЕДРН) для апробату. Як відомо, СККЕДРН видала оригінальну, англомовну серію „З нами Бог.

УКОРН інформує, що в Чикаґо виготовлено нові звуко-зорові катехитичні матеріяли. Отець Петро Ґаладза виготовив дві звуко-зорові програми з текстом українською і англійською мовами. Перша програма 100 прозірок—це огляд духовости Київської Доби п. з „Тут засяє Благодать Божа" Друга програма, про іконографію, наголошує питання різниці між іконами і західнім мистецтвом та місця ікони в молитовно-літургічному житті Церкви. Кошт обидвох програм виносить 50 дол. Замовлення можна висилати на адресу: Ukrainian Catholic Religious Education Association, 5000 N. Cumberland Ave., Chicago, Ill. 60656.

Вінніпеґське бюро катехизації також представило учасникам зборів дві нові звуко-зорові програми: „Псалом 103" та „Божественна Літургія", опрацьовані с. Христиною, СПДМ. За ближчими інформаціями можна звертатися на адресу УКОРН.

Важливою точкою нарад була дискусія над плянами для осінніх зборів УКОРН в Ню Джерзі в жовтні 1984 р Ці збори будуть у великій мірі присвячені питанню тепер розростаючогося молодечого апостоляту. Запрошено с. Доротею Мигалко, служебницю, на доповідача Сестра Доротея від кількох років працює як директор Молодечого Апостоляту в Стемфордській Епархії. УКОРН плянує створити відділ молодечого апостоляту, який об'єднував би Епархіяльних Директорів Молодечого Апостоляту Північної Америки для координації цього служіння та видання напрямних та виховних матеріялів.

Після надзвичайно вдалого З'їзду „Українська Молодь Христові", в якому взяли участь молоді свідомі, віруючі люди з усіх сторін Північної Америки в великому числі, стало відомим, що тепер наспів час для координації та тісної співпраці на цій многонадійній ниві. Збори УКОРН відбулися в зв'язку з травневим з'їздом СККЕДРН.

Стемфордська епархія

Небуденна імпреза 47-го Відділу СУА в Рочестері

Стоять (зліва): Ірина Руснак, голова, Євгенія Мосюк, Марія Сипняк, Марія Крамарчук, Галина Несторович, Катерина Щур, Іванна Мартинець, Ірена Шміґель, членки.

Якби не було подій, не було б поняття часу. Події визначають епохи, цикли і етапи в житті народів, родин та поодиноких людей.

З метою відзначення нового життєвого етапу Марії Крамарчук—переходу на емеритуру, посестри-союзянки влаштували їй несподіванку-обід, що відбувся 24-го червня ц. р. в їдальні школи св. Йосафата в Рочестері Н. Й.

Відкриваючи святкування, містоголова 47-го Відділу СУА Ірина Шміґель привітала ювілятку, склала їй побажання і уквітчала корсажем, символом найніжніших людських почувань.

Голова 47-го Відділу Ірина Руснак, подруга соленізантки від наймолодших літ, згадала часи спільної юности, пережитої в Станиславові. Це знаменне місто 100 літ тому стало колискою українського жіночого руху, було свідком його росту і зрілости, що 50 літ пізніше завершився першим Світовим Жіночим Конгресом.

Тож не дивно, що пережиті події і атмосфера середовища витиснули нестерту печать на духовості і світогляді М. Крамарчук. Невгосимий вогник любови до всього рідного вона перенесла у вільну землю Вашінґтона та від самого початку включилася у ряди СУА, в яких займає передове місце до сьогодні. Лише кілька тижнів після переходу на емеритуру—перебрала головство Окружної Управи Округи Північного Ню Йорку, до якої належать відділи Баффало, Сиракюз і Рочестеру, та очолила Комітет відзначення 100-ліття Української Жіночого Руху в Рочестері.

Історія громадської праці Марії Крамарчук тісно пов'язана з історією 47-го Відділу СУА, якого вона була співосновницею у 1952 році, а опісля займала пост голови в 1954-1955, 1968-1970 і 1976-1981 роках. В 1955 році була промотором організування Окружної Управи і була її головою (1955-1960, 1972-1974). Впродовж останніх трьох років вона займала пост організаційної референтки Головної Управи СУА. На цьому пості виказала багато ініціятиви і організаційних здібностей. Рівночасно працювала в Відділі як пресова референтка і займалася кольпортажем журналу „Наше Життя", що і робить досі.

Закінчуючи своє слово Ірина Руснак внесла тост на честь нової емеритки. Зворушена ювілятка подякувала за таку милу несподіванку. Сотрудники церкви св. Йосафата о. Николай Сипусіч провів молитву, і присутні почали споживати страви, які приготовили господарські референтки 47-го Відділу, відомі із їх кулінарських умілостей та жертвенної праці, за що голова Відділу подякувала їм.

Дохід з обіду присвячений на цілі СУА, а вибір їх є привілеєм ювілятки. Імпрезова референтка Марія Джус обдарувала соленізантку китицею квітів та карткою з побажаннями. Іванна Мартинець, довголітня голова Окружної Управи, що саме передала свій пост Марії Крамарчук назвала шлях Марії „шляхом сівача, що чекає жнив, шляхом взнеслого горіння для ідеалів Бога і батьківщини". Ще раз прозвучало „Многая Літа".

Виховна референтка Ірина Юрків у поетично-гумористичній формі змалювала першу зустріч з М. Крамарчук на форумі СУА та вміло підхопила епізоди зі спільної праці. Ці приязні і теплі почування відізвалися резонансом у серцях присутніх.

Ірина Михайлюк

А. Онуферко...

(Продовження зі стор. 1)

напевно не є легкою лектурою. В написаному спостерігається, що кандидат пережив і обдумав висновки і твердження, як рівнож, що мав дуже ясний плян праці. При всіх позитивах, відмітив проф. Кіокетта, цю працю треба поглибити пастирально і місійно.

Отець проф. Гузар завважив, що, коли порівняти докторську дисертацію з маґістерською працею, наглядним є процес наукового дозрівання кандидата. Праця вимагає невеликих виправлень. Її варто зробити доступною для загалу, як взір методи читання біблійних текстів у літургічних Богослуженнях.

Кандидат речево і спокійно відповідав на поставлені питання, висловлюючи надію, що його працю включить у серію своїх видань Український Католицький Університет ім. св. Климентія в Римі.

Після оборони професори відбули коротке „консіліюм" і признали кандидатові за його оцінки під час богословських студій, за дисертацію та за усну її оборону відмінну оцінку „сумма кум лявде.

На обороні були присутні о. д-р Іван Хома, ректор Колеґії св. Софії, о. д-р Михайло Припляк, салезіянин, ректор Малої Семінарії, отці Дмитро Блажейовський, Степан Гарванко, Іван Дацько, монахи-студити, сестри Василіянки, питомці Колеґії св. Софії і Великої Семінарії св. Йосафата та друзі нового доктора.

Пам'яті друга молоді

У час, коли український народ ставить героїчний спротив жорстоким і невпинним намаганням московського окупанта, щоб знищити його самобутність, значення українців на чужині є прямо унікальне. Їх голос в обороні поневоленої України, їх зв'язок з компетентними міжнародними чинниками, а понад усе їхня єдність, активність і жертвенність можуть мати рішальний вплив на дальший хід змагань української нації за її незалежність. І тому, коли волею Всевишнього з українських лав на поселеннях відійде у вічність котрийсь із невтомних борців, то це не тільки велика втрата для родини й нашої громади, але і для української визвольної справи.

Таку втрату поніс український Трентон, коли з його рядів 3-го липня ц. р. на розрив серця вибув довголітній жертвенний член різних товариств і установ бл. п. Микола Колодій. Болюче відчуло цю важку втрату молодече товариство СУМ і ООЧСУ, що для них він посвятив понад 30 років свого трудолюбного життя. Та найважчим ударом був відхід бл. п. Миколи для його вірної дружини Олі і родини.

Бл. п. М. Колодій народився 20-го січня 1914 року в селі Макунові в Перемищині на Західній Україні. Від ранньої молодости він виростав у глибоко-релігійній і патріотичній атмосфері родинного села й батьківського дому, де живо зберігалася пам'ять недавніх визвольних змагань. 16-річним юнаком став активним членом підпільної організації ОУН і під її прапором боровся проти окупантів України. Брав участь у похідній групі, яка йшла, щоб допомогти братам у Карпатській Україні, але чеська прикордонна сторожа на дала хлопцям змоги перейти кордон.

Бл. п. Микола, мобілізований до польської армії, попав у німецький полон на два роки, а після звільнення задержали його на примусові роботи. Після приходу большевиків шість місяців перебував він під їхньою брутальною окупацією. В кінці 1945 року втік до Баварії в американську зону й там включився в українське організоване життя, особливо в молодіжну організацію СУМ.

У 1951 році за допомогою ЗУАДК-у прибув до ЗСА і поселився у Трентоні, Н. Дж. Зразу став активним парафіянином, а незабаром членом Церковного комітету української католицької парафії св. Йосафата; провідним членом осередку СУМА і ООЧСУ та різних громадських організацій і установ як УККА, Народний Дім, Кредитівка, „Самопоміч" тощо.

Відзначався він уродженою культурою і товариськістю, тому всі його любили й шанували. Брав участь у всіх релігійних і національних святах української громади. Допомагав влаштовувати етнічні фестивалі з участю українців. Перший з'являвся на імпрезах, а останній відходив. Не шкодував часу, труду й грошей на народні цілі. Почувався щасливий, коли українська громада виступала соборно. Любив до безтями українську молодь, зокрема організацію СУМА. При різних нагодах радо вдягав сумівський однострій і в ньому його поховали.

У 1964 році одружився з Ольгою Салак з Лемківщини, що її поляки депортували на „одзискане зємє", а її першого чоловіка вбили.

Похоронні відправи 6-го і 7-го липня ц.р. були спонтанним виявом пошани й сердечних почувань українського громадянства Трентону до Спочилого. У похоронному заведенні Куча в Трентоні біля домовини стояла почесна стійка з прапорами ООЧСУ і СУМА в одностроях. Парастас відправив парох о. митрат д-р Василь Макух, а співали церковні співці Іван Головка й інж. Макар Копаниця з членами колишнього церковного хору. Покійного прощали: Григорій Добуш від Крайової Управи Визвольного Фронту; Степан Шилкевич від місцевого Відділу УККА, й інж. Іван Гафткович від Церковного комітету. Учасники на Парастасі склали щедрі пожертви на приблизно 60 Поминальних Богослужб і на виховні цілі для молоді СУМА.

Наступного дня Заупокійну Літургію відправив і відповідну проповідь виголосив о. парох. Церкву вщерть виповнили молодь, парафіяни та громадянство Трентону і околиці. Тлінні останки бл. п. М. Колодія спочили на місцевому цвинтарі Св. Марії. Грімким „Вічная пам'ять" і журливим „Видиш, брате мій" українці Трентону віддали останній салют зразковому членові нашої спільноти. Прощальне слово від Крайової Управи СУМА виголосив Микола Бачара.

Тризною, що її приготовило у просторій парафіяльній залі Сестрицтво під зарядом Марії Кардаш, керував як, зрештою, і всіма попередніми обрядами найближчий друг Покійного, голова Відділу УККА Андрій Галайдіда. Про бл. п. Миколу згадували д-р Омелян Коцупей від осередку СУМА, Ірина Борщ приятелька родини, Григорій Буяр, кузен Спочилого, мґр Микола Нагірняк, колишній член Церковного комітету, і Осип Янковський, кузен дружини Олі, брати якого Микола, полковник американського летунства, й Володимир, капітан Служби безпеки, вшанували пам'ять Покійного своєю присутністю.

Рівно рік тому Осередок СУМА в Трентоні поніс першу велику втрату, коли після важкої недуги відійшов у вічність незрівняний виховник і булавний Осередку бл. п. Олекса Пліщук.

На запрошення погребника Куча похоронами справно керував молодий український директор похоронного заведення Петро Копаниця.

За останніх 30 років у цьому похороні взяла участь найбільша кількість українського громадянства.

Далеко від рідної Перемищини спочив на чужині бл. п. Микола Колодій, кращий син українського народу.

Олександер Татомир

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого ПРОФЕСОРА

св. п.

ТАДЕЯ РОСТКОВИЧА

складаємо 100.00 долярів на СЛУЖБИ БОЖІ, які відправить о. архимандрит ЛЮБОМИР ГУЗАР, колишній учень Покійного.

•

Достойній Пані Професоровій та Дорогим нашим Товаришкам Ганусі і Галі складаємо глибокі співчуття.

Бувші Учні Зальцбурзької Гімназії

У П'ЯТУ, БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ моїх Найдорожчих ЧОЛОВІКА

бл. п.

інж. АДРІЯНА ЛАПИЧАКА

та МАМИ

бл. п.

МИХАЙЛИНИ МОСОРИ

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в неділю, 29-го липня 1984 р., о годині 9:30 ранку і в четвер, 9-го серпня 1984 р., о год. 7:15 ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. і, в цих же днях у Римі, Італія.

Вшановуючи пам'ять Покійних, складаю:

100.00 дол. — на видання книжки А. Скоценя „З футболом у світ".
100.00 дол. — на жіночу Відбиванкову Ланку при УСВТ „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н. Дж.
100.00 дол. — на Стипендійний Фонд СУА — виховання священиків у Бразилії.
100.00 дол. — на сиротинець у Бразилії.
100.00 дол. — на фонд Енциклопедії Українознавства, Сарсель, Франція.

ЛЮБА ЛАПИЧАК

Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Відділ Баффало, Н. Й.

ділиться сумною вісткою з Членами і Громадянством, що 20-го липня 1984 р. відійшов у Вічність

бл. п. д-р

Роман Топольницький

лікар-стоматолог, довголітній член Товариства та кількакратний голова Відділу.

•

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття у їх горю.

Управа і Члени УЛТПА Баффало, Н. Й.

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятеилів і Знайомих, що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність дня 23-го липня 1984 року, на 94-му році життя і 63-му році священства наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДУНЬО І ПРАДІДУНЬО

бл. п. о. совітник

СТЕПАН КЛЕПАРЧУК

довголітній парох села Черниці, пов. Броди, Україна і перший парох села Ґлен Спей, Н. Й.

ПАРАСТАСИ в четвер і п'ятницю, 26-го і 27-го липня 1984 р., о год. 7-ій веч. в церкві св. Володимира у Ґлен Спей, Н. Й.

ПОХОРОН у суботу, 28-го липня 1984 р., о год. 10-ій ранку з церкви св. Володимира у Ґлен Спей на цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку:

донька — ДАРІЯ СІРКО з дітьми і внуками
донька — ЛІДІЯ ГРАБАРЧУК з мужем ЕВГЕНОМ, дітьми і внуком
донька — ЛЮБА КОВАЛЬЧУК з дітьми і внуками
Ближча і дальша Родина в Україні, Америці, Арґентині і Польщі

Збережім...

(Продовження зі ст. 2)

мор був у таких сатирично-гумористичних журналах, як „Самохотник", „Самопал", „Бомба" та інші. А які чудові були мистецькі листівки-картки, що їх малював у коші в Пісочній О. Курилас в 1917 році, які опісля передано у гарних кольорах у Відні 1918 році. На листівках були зображені такі стрілецькі постаті, як Цяпка Скоропад з довжезними вусами, обличчя селянських красунь, краєвиди сіл, стрілецькі вози та інше. При цьому Льоньо Лепкий поміщував внизу на листівках свої пісні з нотами та текстом.

У моїй пам'яті збереглися такі славні стрілецькі постаті як отаман Гриць Коссак, хорунжий Цяпка Скоропад, хорунжий Ілярій Бабуняк, хор. Денис Снилик та інші, яких годі пригадати. Всі вони були на стрілецькому весіллі моєї тітки Христини Бортник і вуйка Стефана Федчишина, хорунжого та булавного писаря УСС-ів, яке відбулося 29-го жовтня 1917 року в селі Урмані на Бережанщині. Десятилітнім хлопцем був я на цьому весіллі, всіх їх бачив, слухав стрілецькі пригоди та жарти Цяпки Скоропада та вперше почув стрілецькі пісні. Зберігся у моїй пам'яті отаман УСС-ів д-р Никифор Гірняк, колишній вчитель і директор жіночої гімназії „Рідної Школи" в Тернополі, пластовий діяч і опікун пластових жіночих і чоловічих куренів у Тернополі. В 1918 році був отаман Гірняк начальником Військової Окружної Команди в Тернополі. В 1927 році після матури, брав я участь в упорядкуванні могил УСС-ів та воїнів УГА разом з товаришками і товаришами на тернопільському кладовищі під дбайливим наглядом отамана Гірняка, який у той час був головою Т-ва Опіки над Інвалідами та Товариства Охорони Воєнних Могил. У 1976 році безбожні сатрапи, большевики, розкопали та знищили ті святі могили. „Свобода" помістила в тому ж році 20-го серпня дві знімки зі зриваними хрестами та розкиненими костями наших незабутніх героїв. Активна участь отамана Гірняка у громадському житті давнього Тернополя, зокрема батьківська опіка над нашою молоддю ніколи не забудеться. Його енергійна постать і усміхнене обличчя залишаться назавжди у моїй пам'яті.

* * *

Цього року, у 70-річчя збройного виступу наших славних УСС-ів, які 175 років після бою під Полтавою, вхопили за зброю та продовжували почату боротьбу гетьмана І. Мазепи, — у великій мірі причинилися до здобуття незалежної самостійної держави України в 1918-19 роках. Ми повинні обов'язково відзначити цю славну річницю святочними зібраннями. У більших містах нашого скупчення, де ще може залишилися останні свідки тієї боротьби, треба їх гідно вшанувати. Ми не маємо змоги відвідати, чи покласти квіти на могилах УСС-ів, розкинених на рідній землі, від Карпат до Чорного моря. З багатьох цих могил не залишилося сліду, їх знищили большевики або заорали колгоспними тракторами. Тому хоч цими святочними зібраннями не забудьмо вшанувати тих, що поклали свої життя за волю України.

Національний Фолкльорний Фестиваль в Сіднею

Виступ різних національностей в унікальній архітектурній будівлі Сіднейської Опери — це наскрізь оригінальна імпреза, що вже від 1973 року відбувається тут з року в рік на початку червня. Фестивалі так звані „фолкльорикс" тривають три дні; це є двогодинні концерти кожного дня.

Коли наближаєтеся до перлистих аркад Опери, йдучи над самим берегом морського заливу, чуєте довгкруги прерізні мови, бачите оживлені лиця людей різних рас і народів дехто в своїх національних строях — балтійки в довгій рясній народній ноші, індійки в барвистих сарі, шитих по берегах золотом, заквітчані грекині й українські красуні у вишивках, що вирізняються не тільки одягом і поставою, але й типовим своїм іскристим усміхом.

Вже прозвучав дзвінок, поспішно входимо в залю. Наші місця центральні, на першій ґалерії, тож вид на залю й на сцену знаменитий.

Ось уже майже всі місця зайняті. Замість куртини — тут хвилинне затемнення, а потім освітлення сцени. Звучним голосом заповідає конферансьє точку за точкою.

В першій частині поєдналися Азія, Південна Америка, а також Европа. Танок Індії, виконаний під тужливу й тональну ніжну музику, виявляє красу жіночости, її ґраціозність. Перевага червоно-чорних барв.

Індонезійська група „Нусантара" зображує жінок при садженні рижу і згодом при збиранні його, — це ритм їхньої праці. Танцюристи Чіле відображають давню народну культуру Анд. Характерний у них „танок капелюхів", що є виявом залицяння закоханих. Танок Колюмбії виконаний з еспанською пристрастю, з виразним ритмом і барвистими рясними строями. В тому ж стилі і мехіканський гарячий танець, із бряжчанням у ритм кроків кастаньєтів.

Цілком відмінний ірляндський танок, мабуть, ще з елементами культури давніх кельтів, інший ритм і стриманий хід, суворіші корки — навіть у вияві зальотів і любови. Група Греції представила крім грецького танку візантійського періоду, македонські із околиць Солуня і тракійські танки. Один з них передшлюбний, танок замріяної молодої пари. У південнослов'янсих народів, сербів і хорватів, що виступали в окремих групах, цілі сцени з народного життя. Тут мисливці з Банату полюють на вовка, нарешті, зловили його, радіють здобиччю. Хорвати виконують прадавній танок-хоровод, в супроводі співу й національних інструментів.

Після короткої перерви, коли можна перекинутися враженнями, а також — на бажання - випити чарку вина, починалася друга частина. Її відкриває своїм хоровим співом Німеччина. Романтичні народні пісні в музичнім оранжуванні дають подих німецького фолкльору. Англійська група дала двох майстерних виконавців „клаг", танцю з різних районів Англії. На зміну пишно завирували в бистрому танку мадярські барвисті строї. Один з них зображав кохання. Латвійська

го хору з народними піснями — про сонце і вітер, про соловейка вночі і тужливу пісню нареченої.

Музично-вокальну точку дала параґвайська група з оспівуванням краси рідного краю. Китайці дали соліста-танцюриста, що майстерно виконав героїчний танок із списом. Група Ляосу зобразила посів на рисових полях, монотонний ритмічний рух під таку ж музику. Група курдів виконала цікаві характерні танці; один з них виражає силу, рішучість, визволення в'язня з тюрми й відвагу перед ворогом. Тужливий і замріяний танок виконали з ґрацією японські танцюристки з парасольками під назвою „Вишневий цвіт". Тепло й привітливо приймала публіка ці виступи всіх добре підготованих національних груп.

Та ось сталось щось несподіване: проголошено останню точку — українська група „Веселка", хореограф Наталія Тиравська. Заля вибухла оплесками при самій згадці групи, почався свист вдоволення. Хвилина очікування. Прозвучали тони рідної музики, такої відмінної своїм характером від монотонних азійських тонів, від повторюваних музичних рефренів хороводів балканських, від пристрасних еспанських кастаньєтів.

Полинула мелодія, як ніжна туга любки. Випорхнуло, як птиця, і причаїлося молоде дівча - це ж побачення із милим. Ось і він, хвили на шукання і - смуток, козак бо вирушає у похід. Та він певний перемоги, тож не сумувати йому. Його підбадьорюють побратими по зброї і дівчата своїми усмішками й танцями. Крещендо руху, ритму, мелодії проходить у цій „Козацькій сюїті". Вміло й майстерно хореографічно опрацьовані групові й сольові кадри танцю. Сольові точки переривають оплески публіки, відчувається ґраціозність рухів танцюристів. При ритмічних пасажах авдиторія плескає в такт музики. Закінчується все вируванням пар у бистроті, що забиває, здається, дух. У багатьох появилися сльози зворушення в очах. Фінал. Барвиста група завмерла в кінцевій позі. Одне дихання — і буря оплесків, заля гуде, здається, не буде оплескам кінця. Ще один наддаток — частина танцю, і знову буря оплесків.

На закінчення появляються всі групи разом. Сцена заповнена: різнобарвна група; в центрі — українські дівчата-красуні в вінках. Спільний хоровод, що приспішує ритм, накінець вирування усіх; обсипані конфетті ясніють усміхами лиця танцюристів. Усе мерехтить - вирує. Це розшалілась у танку сама богиня танцю Терпсихора. Це свято національностей, свято світових народних культур, що виявлють кожна свій характер, свою національну долю, свої сподівання на майбутнє. Так, найкращою була наша українська група. Це є і вислідом жюрі.

Виходимо з залі горді за нашу талановиту молодь, за невтомну Наталію Тиравську, хореографа, за великі зусилля, які довелось зробити, щоб виготовити знамениті стилеві костюми, щоб виявити красу українського танцю.

Обмінюємось враженнями і думками при чашці кави чи „лямпці" вина. З нами голова Об'єднання Українських Громад Ню Савт Велсу Микола Свідерський і директор етнічних радіових програм з дружиною, молоді австралійці, які люблять світ і людей, тому й займаються виявом культури людства. Ми говоримо про те, що національний фестиваль — це вияв австралійської настанови до світу, це віддзеркалення політики багатокультурности, це свідоцтво про те, що Австралія є країною, де може процвітати свобода людського духу, врешті, що це унікальний показ цієї свободи.

Ми прощаємося, бо простори і в Сіднеї далекі, а вже запав автралійський вечір.

Н. Пазуняк

Теодор Сущик...

(Закінчення зі стор. 4)

річного фільму „За стерном долі". Після цього господиня дому Д. Цапар запросила всіх присутніх до перекуски, яку допомогли їй приготовити членки Відділу, а голова Теодор Сущик в імені всіх висловив їй подяку за гостинність і відбуття нарад в її домі. Тому що 12-го липня українська церква святкувала Петра й Павла, присутні відспівали многоліття голові 331-го Відділу Петрові Ціхановському. Господині дому присутні проспівали багато українських пісень.

ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗБІРКИ

У 132-му числі „Свободи" з 13-го липня ц.р. подано, що з рамени 261-го Відділу УНС Олександер Кобаса перевів збірку на Патріярший Фонд під час поминок в пам'ять членкині сл. п. Марії Капій. Збірку фактично перевів Дмитро Молдован. — Ред.

Фестивалі...

(Закінчення зі стор. 2)

то з обох громад не відкидав. У розмовах із організаторами українських фестивалів в Гарден Сентер створювалось враження, що до такої співпраці дійде. Але прийшов ще один фестиваль і нічого не змінилося. Таку саму ідею автор цих рядків пробував передати організаторам Фестивалю Молоді на „Верховині". Св.п. адвокат Стек теж обіцяв взяти цю ідею під увагу на черговий рік. Але на жаль якраз рік опісля, він помер. Значить, реалізувати цю ідею серед наших активістів — не легка справа. Такі окремі фестивалі бувають і в Піттсбургу, Пармі, Філядельфії, Дітройті та інших містах.

Хтось мусів би почати таку виміну і цього роду зближення цих — одна до одної близьких громад. Автор цих рядків уважає, що початок цьому повинна дати українська громада; за тим промовляють різні моменти, і це ми мусимо зреалізувати.

Такі фестивалі можуть допомагати не лиш зближуватися українській ромаді, але піти ще один крок далі — пробувати шукати практичного зближення між українцями і карпато-русинами. Тим більше, що серед Владик Карпаторуських Церков є справді щирі приклонники такої концепції.

Але тут насувається ще одна думка. В програмах плекання духового зближення наших людей в діяспорі наші крайові централі, під належною увагою СКВУ, повинні справу фестивалів трактувати дуже поважно і приділювати їм дійсно більшу увагу. Там, де вже існують ті звичаї, дбати, щоб їх продовжувати, де ще немає того звичаю — треба його реалізувати. Це є дійсно знаменитий засіб для поширювання нашої спільности, нашої національної єдности, включно із духовим зближенням між українцями і карпато-русинами. Тим більше, що вони теж виводять свій початок від Київської Русі і столиці її — Києва — матері руських городів. Тільки подумати — скільки оптимізму це внесе в наші громади.

І враз нагадується одна з найкращих точок виступу молодого Андрусишина на Фестивалі Молоді на „Верховині". Нагадується пісня — „Як тебе не любити, Києве мій", зміст якої і красу так талановито він відтворив.